

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาทัศนคติของคนวัยทำงานในเขตกรุงเทพมหานคร ที่มีต่อการลงทุนในกองทุนรวมหุ้นระยะยาว เป็นการวิจัยที่ใช้วิธีการวิจัยเชิงปริมาณ เพื่อศึกษาถึงสภาพทั่วไปเกี่ยวกับการออม และการลงทุนในกองทุนรวมหุ้นระยะยาว รวมไปถึงปัจจัยที่มีความสัมพันธ์และมีอิทธิพลต่อการออม ซึ่งทำให้ทราบถึงทัศนคติ และปัจจัยที่เป็นตัวกำหนดจุดมุ่งหมายในการออม และการลงทุนในกองทุนรวมหุ้นระยะยาว ซึ่งบริษัทจัดการกองทุน สามารถนำข้อสรุปไปใช้ในการวางแผนธุรกิจให้สามารถตอบสนองความต้องการของลูกค้าเพิ่มขึ้นได้

เพื่อให้การศึกษابرร่วตฤประสงค์ที่กล่าวมา ผู้วิจัยจึงได้ทำการศึกษาวิจัยตามแนวคิด ทฤษฎี และวรรณกรรมต่างๆ รวมทั้งได้ทบทวนงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อใช้เป็นแนวทางในการวิจัย ดังต่อไปนี้

1. แนวความคิดเกี่ยวกับทัศนคติและความคิดเห็น
2. ทฤษฎีทางเศรษฐศาสตร์ที่เกี่ยวข้อง รายได้ การออม การลงทุน
3. ทฤษฎีลำดับขั้นความต้องการของมนุษย์
4. แนวคิดเกี่ยวกับการลงทุน
5. ประเภทและนโยบายของกองทุนรวม
6. ความเป็นมาของการจัดการกองทุน
7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

แนวความคิดเกี่ยวกับทัศนคติและความคิดเห็น

เครช และครัทช์ฟิลด์ (D.Krech R. Crutchfield. 152 อ้างถึงใน ประภาเพ็ญ สุวรรณ. 2526 : 2) ได้เปรียบเทียบระหว่างทัศนคติและความเชื่อไว้ว่า ทุกทัศนคติเกิดจากการรวมตัวกันของความเชื่อ แต่ทุกๆ ความเชื่อไม่จำเป็นต้องมีส่วนอยู่ในทัศนคติ ทัศนคติสามารถรับรู้ได้ว่ามีลักษณะ "สนับสนุน" หรือ 'ต่อต้าน' ในขณะที่ความเชื่อถูกรับรู้ว่าเป็น 'กลาง'

Good (1973 : 89) มองทัศนคติในแง่ของการแสดงออกโดยให้ความหมายว่า ความพร้อมที่จะแสดงออกในลักษณะใด ลักษณะหนึ่ง ซึ่งอาจจะเป็นการยอมรับหรือปฏิเสธต่อสภาพบางอย่าง ต่อบุคคลหรือต่อสิ่งของ เช่น ความพอใจ หรือไม่พอใจก็ได้

อลพอร์ต (Gordon W. Allport. 810 อ้างถึงใน ประภาเพ็ญ สุวรรณ. 2526 : 2) กล่าวว่า "ทัศนคติเป็นภาวะทางจิตใจ ซึ่งทำให้บุคคลพร้อมที่จะตอบโต้สิ่งแวดล้อมที่เกิดขึ้นจากประสบการณ์ และเป็นตัวกำหนดทิศทางที่แต่ละบุคคลจะตอบสนองต่อสิ่งของ และเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้อง"

Triandis (1971 : 115) ได้ให้ความหมายของทัศนคติว่า ทัศนคติ คือ การกำหนดแนวโน้มต่อการตอบสนองในทางบวกหรือทางลบต่อสิ่งของ ความคิด บุคคล สถานการณ์ และมีความเกี่ยวข้องกับความคิดเห็น ความเชื่อ ตั้งอยู่บนพื้นฐานของประสบการณ์ เป็นสิ่งที่ทำให้เราปฏิบัติตัวกับผู้อื่น

สร้อยตระกูล (ดิทยานนท์) อรรถมานะ (2544 : 64) ทัศนคติ หมายถึง ผลผสมผสานของความรู้สึกนึกคิด ความเชื่อ ความคิดเห็น ความรู้ ความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง คนใดคนหนึ่ง สถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่ง ซึ่งออกมาในรูปการประเมินค่า อันอาจเป็นไปในทางยอมรับหรือปฏิเสธ

ประภาเพ็ญ สุวรรณ (2526 : 1) กล่าวว่า ทัศนคติเป็นความเชื่อ ความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งต่างๆ เช่น บุคคล สิ่งของ การกระทำสถานการณ์ และอื่นๆ รวมทั้งท่าทีที่แสดงออกที่บ่งถึงสภาพจิตใจที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ทัศนคติเป็นนามธรรม และเป็นส่วนที่ทำให้เกิดการแสดงออกด้านการปฏิบัติการ แต่ทัศนคติไม่ใช่แรงจูงใจ (Motive) และแรงขับ (Drive) หากแต่เป็นสภาพแห่งความพร้อมที่จะโต้ตอบ (State of Readiness) และแสดงให้เห็นถึงแนวทางของการสนองตอบของบุคคลต่อสิ่งเร้า

ตามพจนานุกรมทางการศึกษา (Carter V. Good. 1973 อ้างถึงใน ลัดดา สมนา. 2544 : 6) ได้ให้ความหมายของความคิดเห็นไว้ว่า หมายถึง ความนึกคิด ความรู้สึกประทับใจ ความเชื่อ การตัดสินใจเกี่ยวกับ สิ่งใดสิ่งหนึ่งไม่อาจบอกได้ว่าเป็นการถูกต้องหรือไม่

สุชา จันทรเอน และสุรางค์ จันทรเอน (2530 : 105) กล่าวว่า ความคิดเห็นเป็นส่วนหนึ่งของทัศนคติ เราไม่สามารถแยกความคิดเห็นและทัศนคติออกจากกันได้ เพราะความคิดเห็นมีลักษณะคล้ายทัศนคติ แต่ความคิดเห็นแตกต่างจากทัศนคติตรงที่ทัศนคติเป็นความพร้อมทางจิตใจ ที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่อาจแสดงออกมาได้อย่างเปิดเผย หรือตอบสนองอย่างตรงๆ และลักษณะของความคิดเห็นไม่ลึกซึ้งเหมือนทัศนคติ

ประสาธ หลักศิลา (2521 : 72) กล่าวว่า ความคิดเห็นของบุคคลจะเกี่ยวข้องกับคุณสมบัติประจำตัวของแต่ละบุคคลอีกด้วย ซึ่งคุณสมบัติประจำบางอย่าง ได้แก่ พื้นความรู้ประสบการณ์ในการทำงาน และการติดต่อระหว่างบุคคล และกลุ่มที่มีความคิดเห็นไปในทิศทางใดทิศทางหนึ่ง ทั้งนี้ เพราะพื้นฐานความรู้อันเป็นกระบวนการทางสังคมได้รับการศึกษาเป็นเวลาหลายปี จะเป็นรากฐานก่อให้เกิดความคิดต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งโดยเฉพาะ

ปัจจัยที่ก่อให้เกิดความคิดเห็น

เนื่องจากความคิดเห็นเป็นการแสดงออกในรูปแบบหนึ่งอันเป็นผลจากทัศนคติ ดังนั้น การศึกษาถึงเรื่องความคิดเห็นอาจจะพิจารณาได้จากการเกิดทัศนคติร่วมด้วย

Foster (อ้างถึงใน อัมชฎา ทรงพิพัฒน์. 2542 : 9) ได้กล่าวถึง แนวความคิดเกี่ยวกับ ความคิดเห็นว่ามีมูลเหตุ 2 ประการ คือ

(1) ประสบการณ์ที่บุคคลมีต่อสิ่งของ บุคคล หมู่คณะ เรื่องราวต่างๆ หรือสถานการณ์ ความคิดเห็นเกิดขึ้นในตัวบุคคลจากการได้พบเห็นคุ้นเคย อาจถือได้ว่าประสบการณ์ตรง และจากการได้ยิน ฟัง ได้เห็นรูปถ่าย หรืออ่านจากหนังสือ โดยไม่ได้พบเห็นจริง ถือว่าเป็นประสบการณ์ ทางอ้อม

(2) ระบบค่านิยมและการตัดสินค่านิยม เนื่องจากกลุ่มชนแต่ละกลุ่มมีค่านิยม และการตัดสินค่านิยมไม่เหมือนกัน คนแต่ละกลุ่มจึงมีความคิดเห็นสิ่งเดียวกันแตกต่างกัน

บุญธรรม คำพอ (อ้างถึงใน อัมชฎา ทรงพิพัฒน์. 2542 : 10) สรุปได้ว่า ความคิดเห็นของบุคคลจะเกี่ยวข้องกับคุณสมบัติประจำตัวของแต่ละบุคคลด้วย ซึ่งคุณสมบัติประจำตัว บางอย่าง พื้นความรู้ประสบการณ์ในการทำงานและการติดต่อระหว่างบุคคลนั้นเป็นปัจจัยที่สำคัญ ทำให้บุคคลและกลุ่มมีความคิดเห็นเป็นไปในทิศทางใดทิศทางหนึ่งทั้งนี้ เพราะพื้นฐานความรู้อันเป็นกระบวนการทางสังคมที่ได้รับจากการศึกษามาเป็นเวลาหลายปี จะเป็นฐานก่อให้เกิดความคิดเห็นต่อสังคมหนึ่งสังคมใดโดยเฉพาะ

วิธีการวัดความคิดเห็น

ในการวัดความคิดเห็นของบุคคลสามารถกระทำได้หลายวิธี วิธีที่ใช้กันโดยทั่วไป คือ การตอบแบบสอบถามและการสัมภาษณ์ ในการศึกษาถึงความคิดเห็นวิธีแบบวิจัยตลาด ได้แก่ การชักถาม สอบถามบันทึกไว้และรวบรวมไว้เป็นข้อมูล ซึ่ง Best (1997 : 77) ได้เสนอแนะว่า “วิธีที่ง่ายที่สุดในการที่จะบอกถึงความคิดเห็นก็คือ การแสดงให้เห็นถึงจำนวนร้อยละของคำตอบ ในแต่ละข้อความ เพราะจะทำให้เห็นว่าความคิดเห็นจะออกมาในลักษณะเช่นไร และจะได้สามารถทำตามข้อคิดเห็นเหล่านั้นได้หรือไม่ ในการวางแผนนโยบายใดๆ ก็ตาม ความคิดเห็นที่วัดออกมาจะทำให้ผู้บริหารเห็นสมควรหรือไม่ในอันที่จะดำเนินนโยบายหรือล้มเลิกไป”

Hurlock (1997 : 177) กล่าวว่า เราสามารถวัดความคิดเห็นได้โดย

(1) ใช้การสังเกต โดยอาศัยการสังเกตจากพฤติกรรมที่แสดงออกมาในด้านต่างๆ

(2) ใช้การสัมภาษณ์ โดยถามว่า ชอบอะไร ไม่ชอบอะไร สนใจเรื่องอะไร

(3) ใช้การสนทนาโดยการศึกษาเรื่องที่ชอบสนทนา การสนทนาเป็นการสะท้อนให้เห็นความรู้สึกและความสุขของคนๆ นั้น

การเปลี่ยนแปลงความคิดเห็นหรือทัศนคติ

Triandis (1971 : 3) กล่าวว่า ความคิดเห็นของบุคคลสามารถเปลี่ยนแปลงได้ โดย

- (1) การรับรู้ข้อมูลใหม่จากบุคคลหรือสื่อมวลชน
- (2) การได้รับประสบการณ์ตรงที่พบด้วยตนเอง หรือจากแรงสะท้อนใจ
- (3) การถูกบังคับให้ปฏิบัติตามโดยไม่เต็มใจ หรือตรงกับความรู้สึกนึกคิด

Mcguire (1969 : 155) ได้อธิบายขั้นตอนของขบวนการ การเปลี่ยนแปลงความคิดเห็น และทัศนคติ ซึ่งประกอบไปด้วย 5 ขั้นตอน ดังนี้ คือ

- (1) การใส่ใจ การให้ความสนใจในสิ่งต่างๆ
- (2) การเข้าใจ การได้รับข้อมูลที่ถูกต้องและเกิดความรู้
- (3) การยอมรับ หรือการมีสิ่งใหม่ๆ เกิดขึ้น มีการเปลี่ยนแปลงสภาวะการณ์เกิดขึ้น จากสภาวะการณ์ปกติ
- (4) ความจำ หรือการเก็บเอาไว้ การเก็บข้อมูลความรู้ ความเข้าใจและความรู้สึกเอาไว้

(5) การกระทำ เป็นการแสดงพฤติกรรมออกมาให้ปรากฏแก่สาธารณชน การเปลี่ยนแปลงของทัศนคติจะเกิดขึ้นครบทุกขั้นตอน ส่วนความคิดเห็นจะเกิดขึ้นเฉพาะตอนที่ 1 - 4

ทฤษฎีทางเศรษฐศาสตร์ที่เกี่ยวข้อง รายได้ การออม การลงทุน

สมมติฐานรายได้สมบูรณ์

เคนส์ (อ้างถึงใน พนม กิตติวงศ์. 2543) ได้สร้างฟังก์ชันการบริโภคแสดงความสัมพันธ์เบื้องต้นระหว่างการบริโภคกับ รายได้ โดยฟังก์ชันการบริโภคในระยะสั้นของเคนส์ ซึ่งให้เห็นว่าเมื่อรายได้เพิ่มขึ้น ประชาชนมีความโน้มเอียงที่จะใช้จ่ายเพิ่มขึ้นในอัตราที่ต่ำกว่ารายได้ที่เพิ่มขึ้น หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ ประชาชนมีความโน้มเอียงในการออมเพิ่มขึ้นเมื่อมีรายได้เพิ่มขึ้น

สมมติฐานรายได้ถาวร

มิลตัน ฟรีดแมน (Milton Friedman) (อ้างถึงใน พนม กิตติวงศ์. 2543) ได้ศึกษารายได้ที่เกิดขึ้นจริงและการบริโภคที่เกิดขึ้นจริง ซึ่งรายได้จริงแบ่งเป็น 2 ส่วน ส่วนที่เป็นรายได้ถาวร เป็นรายได้ที่มาจากผลตอบแทนของทรัพย์สิน รายได้ส่วนนี้จึงไม่สามารถนำไปใช้จ่ายเพิ่ม

การบริโภคโดยไม่กระทบต่อสินทรัพย์ที่สะสมไว้ ส่วนรายได้ชั่วคราวเป็นรายได้ที่เกิดขึ้นโดยมิได้คาดหมาย หรือเกิดเพียงชั่วคราว ซึ่งรายได้ส่วนนี้อาจเป็นบวกหรือลบก็ได้

สมมติฐานอัตราดอกเบี้ย

นักเศรษฐศาสตร์คลาสสิกสันนิษฐานว่า (อ้างถึงใน พนม กิติวัง. 2543) การบริโภคเป็นฟังก์ชันของอัตราดอกเบี้ยโดยเฉพาะอย่างยิ่ง การขึ้นอัตราดอกเบี้ยย่อมเป็นการส่งเสริมการออม และกีดกันการบริโภค แต่นักเศรษฐศาสตร์ในช่วงหลังไม่เชื่อในทางทฤษฎี และในกรณีสังเกตและทดลองพบว่า การเพิ่มขึ้นของอัตราดอกเบี้ยจะส่งเสริมการออม แต่อาจกีดกันการบริโภค แต่อาจจะมีผลตรงกันข้ามได้ ถ้าเอกชนเก็บออมเพื่อที่จะให้มีเงินก้อนในตอนเกษียณอายุ หรือ ณ ขณะใดขณะหนึ่ง เขาจะพบว่าอัตราดอกเบี้ยที่สูงกว่า เขาจะสามารถเก็บออมรายได้ในปัจจุบันในจำนวนที่น้อยกว่าได้ และยังคงบรรลุเป้าหมายของเขา เนื่องจากอัตราดอกเบี้ยที่สูงกว่าการออมของเขาก็จะได้รับผลตอบแทนสูงกว่าด้วย ดังนั้น การออมจึงเติบโตอย่างรวดเร็วผลลัพธ์คือ สามารถใช้จ่ายในการบริโภคได้มากกว่ารายได้ปัจจุบัน ดังนั้น อัตราดอกเบี้ยเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อการบริโภคของครัวเรือน การเปลี่ยนแปลงของอัตราดอกเบี้ยอาจทำให้การบริโภคเปลี่ยนแปลงได้

สมมติฐานทรัพย์สินสุทธิ

ทรัพย์สินที่ครัวเรือนครอบครองอยู่ก็มีอิทธิพลต่อการบริโภค ในการพิจารณาทรัพย์สินนี้จะให้ความสนใจในทรัพย์สินสุทธิกล่าวคือ เป็นมูลค่าทรัพย์สินหักด้วยหนี้สินแล้ว ทรัพย์สินอาจอยู่ในรูปของเงินสด เงินฝากธนาคาร ธนบัตร รถยนต์ บ้าน ที่ดิน เครื่องประดับ เป็นต้น ครัวเรือนที่มีทรัพย์สินสุทธิมากจะทำให้การบริโภคสูงกว่าครัวเรือนที่ไม่มีทรัพย์สิน นอกจากนี้ทรัพย์สินบางชนิดที่เปลี่ยนเป็นตัวแทนได้ง่ายมีสภาพคล่องสูง บางชนิดเปลี่ยนเป็นตัวแทนได้ยาก ต้องกินเวลานาน ครัวเรือนที่ครอบครองทรัพย์สินที่มีสภาพคล่องสูง จึงอาจใช้จ่ายในการบริโภคได้สูงกว่าครัวเรือนที่ครอบครองทรัพย์สินที่มีสภาพคล่องต่ำ แม้ว่าจะมีมูลค่าทรัพย์สินสุทธิเท่ากันก็ตาม (อ้างถึงใน พนม กิติวัง. 2543)

ทฤษฎีลำดับขั้นความต้องการของมนุษย์ (Hierarchy of Need Theory)

Maslow (1954 : 370 - 396) (อ้างถึงใน ชัยพงษ์ พงษ์อักษร. 2546) ได้เขียนทฤษฎีจูงใจ (Motivator Theory) หรือทฤษฎีทั่วไปเกี่ยวกับการจูงใจ (Maslow's General Theory of Human Motivation) โดยมีสมมติฐานไว้ว่ามนุษย์ทุกคนมีความต้องการขั้นพื้นฐาน และความต้องการนี้จะมีตลอดเวลา และมีอย่างไม่มีที่สิ้นสุด ความต้องการใดที่ได้รับการตอบสนองแล้ว ความต้องการอื่นจะมาแทนที่ ความต้องการใดที่ได้รับการตอบสนองแล้วจะไม่เป็นสิ่งจูงใจ

อีกต่อไปส่วนความต้องการที่ยังไม่ได้รับการตอบสนองจะยังเป็นสิ่งจูงใจอยู่ กระบวนการความต้องการของมนุษย์จะมีลำดับชั้นจากต่ำไปหาสูง ตามลำดับความสำคัญในสิ่งที่ต้องการของมนุษย์ (Hierarchy of Needs) Maslow ได้แบ่งลำดับชั้นของความต้องการของมนุษย์เป็น 5 ขั้นตอน คือ

ภาพที่ 2.1 ลำดับชั้นความต้องการตามทฤษฎีของ Maslow

ที่มา : นายชัยพงษ์ พงษ์อักษร. 2546

(1) ความต้องการทางกายภาพ (Physiological Needs)

ความต้องการด้านกายภาพเป็นความต้องการระดับพื้นฐานเบื้องต้นของมนุษย์ เป็นความต้องการในสิ่งจำเป็นเพื่อความอยู่รอด เช่น ความต้องการในเรื่องอาหาร น้ำ ที่อยู่อาศัยเครื่องนุ่งห่ม และยารักษาโรค เป็นต้น การตอบสนองความต้องการทางกายภาพขององค์กรทุกแห่ง จะอยู่ในรูปของการจ่ายเงินค่าจ้าง ซึ่งถือเป็นปัจจัยสำคัญในการตอบสนองความต้องการระดับหนึ่ง

(2) ความต้องการความปลอดภัยและความมั่นคง (Safety and Security Needs)

ความต้องการในระดับที่สูงขึ้น จากความต้องการขั้นพื้นฐานที่ได้รับการตอบสนองพอสมควรแล้ว มนุษย์จะมีความต้องการปรารถนาที่จะให้ตัวเองได้รับการป้องกันพิทักษ์ ในด้านความปลอดภัยต่อชีวิต และจากอันตรายต่างๆ ที่เกิดขึ้นกับร่างกายของมนุษย์ รวมทั้งความมั่นคงทางเศรษฐกิจที่ต้องการความมั่นคง ในการดำรงชีพหรือในหน้าที่การงาน

(3) ความต้องการการมีส่วนร่วมในสังคม (Social Belonging Needs)

เป็นความต้องการความรัก ความต้องการเกียรติยศชื่อเสียง และความต้องการความสมหวังของชีวิต บางทีความต้องการความรักและการเป็นส่วนหนึ่งของบุคคลรู้สึกรุนแรงมากที่สุดในความสัมพันธ์กับบิดามารดา สามีหรือภรรยา หรือลูก นอกจากนี้ความต้องการเหล่านี้ตอบสนองได้ในสภาพแวดล้อมทางสังคม ความต้องการความสัมพันธ์ที่อบอุ่นกับเพื่อน ความรู้สึกว่าเป็นบุคคลหนึ่งในกลุ่ม สภาพแวดล้อมของการทำงาน เป็นสภาพแวดล้อม

ทางสังคมอย่างหนึ่งด้วย หากพนักงานไม่รู้สึกว่าพวกเขาเป็นส่วนสำคัญขององค์กร และเพื่อนร่วมงานของพวกเขาต้องการพวกเขาในทีมแล้ว พวกเขาจะรู้สึกคับอกคับใจ และจะไม่ตอบสนองต่อสิ่งจูงใจระดับสูง

(4) ความต้องการเกียรติยศชื่อเสียง (Esteem Needs) แบ่งได้ออกเป็น 2 แบบ ได้แก่

แบบแรก คือ ความต้องการความสำเร็จ อำนาจ และความสามารถ พวกเขาต้องการความรู้สึกว่า พวกเขาบรรลุถึงบางสิ่งบางอย่างที่สำคัญ เมื่อพวกเขาปฏิบัติงานของพวกเขา

แบบที่สอง คือ ความต้องการชื่อเสียง สถานภาพ ความสำคัญ และการยกย่อง ในฐานะที่เป็นผู้บริหาร เรามีวิธีหลายอย่างในการตอบสนองความต้องการทั้งสองแบบเหล่านี้ในผู้อยู่ใต้บังคับบัญชาของเรา เช่น การมอบหมายงานที่ท้าทาย การให้สิ่งย้อนกลับทางด้านผล การปฏิบัติงาน การยกย่องผลการปฏิบัติงาน และการให้ผู้อยู่ใต้บังคับบัญชามีส่วนร่วมกำหนดเป้าหมายการตัดสินใจ

(5) ความต้องการความสำเร็จสูงสุด (Self - Actualization Needs)

พนักงานจะถูกจูงใจด้วยความต้องการความสมหวังของชีวิต พนักงานที่ถูกจูงใจด้วยความต้องการความสมหวังของชีวิต จะพยายามหาความหมายและความเจริญเติบโตส่วนบุคคลในการทำ งานของพวกเขา และแสวงหาความรับผิดชอบใหม่อย่างกระตือรือร้น Maslow ย้ำว่าความแตกต่างของบุคคลมีมากที่สุดที่ระดับนี้ ในกรณีของบุคคลบางคน การสร้างผลงานที่มีคุณภาพสูงอาจจะจะเป็นวิธีการตอบสนองความต้องการความสมหวังของชีวิต ในกรณีของบุคคลอื่นๆ การตอบสนองความต้องการความสมหวังของชีวิต อาจจะเป็นการพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ที่มีประโยชน์ ด้วยการตระหนักถึงความแตกต่างของความต้องการความสมหวังของชีวิตของผู้อยู่ใต้บังคับบัญชา ผู้บริหารสามารถจูงใจผู้อยู่ใต้บังคับบัญชาอย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น พวกเขาสามารถเลือกวิธีการต่างๆ ที่ช่วยให้ผู้อยู่ใต้บังคับบัญชาบรรลุถึงเป้าหมายส่วนบุคคลได้

แนวคิดเกี่ยวกับการลงทุน

เพทรี ชุมทรัพย์ (2544 : 1 - 8) การลงทุนแบ่งเป็นประเภทใหญ่ๆ ได้ 3 ประเภท คือ

(1) การลงทุนเพื่อการบริโภค (Consumer Investment) การลงทุนของผู้บริโภค เป็นเรื่องเกี่ยวกับการซื้อสินค้าประเภทคงทนถาวร (Durable Goods) เช่น รถยนต์ เครื่องซักผ้า ตู้เย็น โทรทัศน์ ฯลฯ การลงทุนในลักษณะนี้ไม่ได้หวังกำไรในรูปของตัวเงิน แต่ผู้ลงทุนหวังความพอใจในการใช้ทรัพย์สินเหล่านั้นมากกว่า

การซื้อบ้านเป็นที่ยูอาศัย ถือได้ว่าเป็นการลงทุนอย่างหนึ่งของผู้บริโภค หรือที่เรียกว่า ลงทุนในอสังหาริมทรัพย์ เงินที่จ่ายซื้อเป็นเงินที่ได้จากการออม การซื้อบ้านเป็นที่ยูอาศัย นอกจากจะให้ความพอใจแก่เจ้าของแล้ว ในกรณีที่อุปสงค์ ในที่ยูอาศัยเพิ่มขึ้นมากกว่าอุปทาน มูลค่าของบ้านที่ซื้อไว้อาจสูงขึ้น หากขายจะได้กำไรซึ่งถือได้ว่าเป็นผลพลอยได้

(2) การลงทุนในธุรกิจ (Business or Economic Investment) การลงทุนในความหมายเชิงธุรกิจ หมายถึง การซื้อสินทรัพย์เพื่อประกอบธุรกิจหารายได้ โดยหวังว่าอย่างน้อยที่สุดรายได้ ที่ได้นี้ เพียงพอที่จะชดเชยกับความเสี่ยงในการลงทุน มีข้อสังเกตว่าเป้าหมายในการลงทุนของธุรกิจ คือ เป็นการนำเงินออม เงินที่สะสมไว้ และ/หรือเงินกู้ยืมจากธนาคารมาลงทุนเพื่อจัดสร้าง ได้แก่ ลงทุนในที่ดิน โรงงาน สิ่งปลูกสร้าง เพื่อนำมาใช้ประโยชน์ผลิตสินค้าและบริการเพื่อสนองความต้องการของผู้บริโภค ธุรกิจที่ลงทุนในสินทรัพย์เหล่านี้มุ่งหวังกำไรจากการลงทุนเป็นผลตอบแทน

(3) การลงทุนในหลักทรัพย์ (Financial or Securities Investment) การลงทุนตามความหมายทางการเงิน หรือการลงทุนในหลักทรัพย์เป็นการซื้อสินทรัพย์ ในรูปของหลักทรัพย์ เช่น พันธบัตร หุ้นกู้ หรือหุ้นทุน การลงทุนในลักษณะนี้เป็นการลงทุนทางอ้อม ซึ่งแตกต่างจากการลงทุนของธุรกิจ ผู้มีเงินออมเมื่อไม่ต้องการที่จะเป็นผู้ประกอบธุรกิจเอง เนื่องจากความเสี่ยง หรือผู้ออมยังมีเงินไม่มากพอ ผู้ลงทุนอาจนำเงินที่ออมได้ จะมากหรือน้อยก็ตามไปซื้อหลักทรัพย์ที่เขาพอใจที่จะลงทุน โดยได้รับผลตอบแทนในรูปของดอกเบี้ยหรือเงินปันผลแล้วแต่ประเภทหลักทรัพย์ที่ลงทุน นอกจากนี้ผู้ลงทุนอาจได้รับผลตอบแทนอีกลักษณะหนึ่ง คือ กำไรจากการขายหลักทรัพย์ หรือขาดทุนจากการขายหลักทรัพย์ อัตราผลตอบแทนที่ผู้ลงทุนได้จากการลงทุน เรียกว่า Yield ซึ่งไม่ได้หมายถึงอัตราดอกเบี้ย หรือเงินปันผลรับเพียงอย่างเดียว แต่ได้คำนึงถึงกำไรจากการขายหลักทรัพย์หรือขาดทุนจากการขายหลักทรัพย์ที่เกิดขึ้นหรือคาดว่าจะเกิดขึ้น Yield ที่ผู้ลงทุนได้รับจากการลงทุนจะมากหรือน้อยย่อมขึ้นอยู่กับความเสี่ยง ของหลักทรัพย์ลงทุนนั้นๆ โดยปกติแล้วผู้ลงทุนพยายามเลือกลงทุนในหลักทรัพย์ที่ให้ผลตอบแทนสูงสุด ณ ระดับความเสี่ยงหนึ่ง

จุดมุ่งหมายในการลงทุน

ผู้ลงทุนต่างก็มีจุดมุ่งหมายการลงทุนของตนเองตามความต้องการ และสภาวะแวดล้อมของผู้ลงทุน ซึ่งพอจะแบ่งจุดมุ่งหมายดังกล่าวในลักษณะต่างๆ ได้ ดังนี้

(1) ความปลอดภัยของเงินลงทุน (Securities of Principal) นอกจากจะหมายความว่า การรักษาเงินลงทุนเริ่มแรกให้คงไว้แล้ว ยังหมายความว่า การป้องกันความเสี่ยงซึ่งเกิดจากอำนาจซื้อลดลงอันเป็นผลจากภาวะเงินเฟ้ออีกด้วย คือ การลงทุนในหลักทรัพย์ที่มีเวลากำหนด

คืนเงินต้นจำนวนแน่นอน ได้แก่ พันธบัตรรัฐบาล หุ้นกู้ และการลงทุนในหุ้นสามัญของบริษัทที่มีฐานะมั่นคงและกำลังขยายตัว

(2) เสถียรภาพของรายได้ (Stability of Income) ผู้ลงทุนมักจะลงทุนในหลักทรัพย์ที่ให้รายได้สม่ำเสมอ เช่น ดอกเบี้ย หรือเงินปันผลหุ้นบุริมสิทธิ เพราะผู้ลงทุนสามารถวางแผนการใช้เงินทุนได้ว่า เขื่อนำรายได้ที่ได้นี้ไปใช้เพื่อการบริโภคหรือเพื่อลงทุนใหม่ต่อไป

(3) ความมั่งคั่งของเงินลงทุน (Capital Growth) คือ ความมั่งคั่งของเงินลงทุนที่จะเกิดขึ้นได้จากการลงทุนในหุ้นของบริษัทที่กำลังขยายตัว และการนำดอกเบี้ยและเงินปันผลที่ได้รับไปลงทุนใหม่ ความมั่งคั่งนี้ให้ประโยชน์แก่นักลงทุนในแง่ที่ว่า เพื่อปรับฐานะของผู้ลงทุนในระยะยาวให้ดีขึ้น เพื่อรักษอำนาจซื้อให้คงไว้ และเพื่อให้การจัดการคล่องตัวขึ้น

(4) ความคล่องตัวในการซื้อขาย (Marketability) หมายถึง หลักทรัพย์ที่สามารถซื้อขายได้ง่ายและรวดเร็ว ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับราคา ขนาดของตลาดที่หลักทรัพย์นั้นจดทะเบียน ขนาดของบริษัท ผู้ออกหลักทรัพย์ จำนวนผู้ถือหุ้น และความสนใจที่ประชาชนทั่วไปมีต่อหลักทรัพย์นี้

(5) ความสามารถในการเปลี่ยนเป็นเงินสดได้ทันที (Liquidity) เมื่อหลักทรัพย์ที่ลงทุนมีสภาพคล่องสูง ความสามารถในการหากำไร ย่อมลดลง เพราะผู้ลงทุนหวังว่าเมื่อมีโอกาสลงทุนที่น่าดึงดูดใจ เขื่อนำเงินพร้อมที่จะลงทุนได้ทันที

(6) การกระจายเงินลงทุน (Diversification) สามารถกระทำได้ 4 วิธี

1) ลงทุนผสมระหว่างหลักทรัพย์ที่มีหลักประกันในเงินลงทุน และมีรายได้จากการลงทุนแน่นอนกับหลักทรัพย์ที่มีรายได้และราคาเปลี่ยนแปลงขึ้นลงตามภาวะธุรกิจ

2) ลงทุนในหลักทรัพย์หลายๆ อย่างปนกัน

3) ลงทุนในหลักทรัพย์ของธุรกิจที่มีความแตกต่างทางภูมิศาสตร์ เพื่อลดความเสี่ยงเรื่องภัยธรรมชาติ

4) ลงทุนในหลักทรัพย์ของธุรกิจที่มีลักษณะการผลิตที่ต่างกัน แบบ Vertical หรือ Horizontal

(7) ความพอใจในด้านภาษี (Favorable Tax Status) ฐานะการจ่ายภาษีของผู้ลงทุนเป็นปัจจัยสำคัญอย่างหนึ่งที่ผู้บริหารเงินลงทุนต้องให้ความสนใจ ผู้ลงทุนอาจเสี่ยงการเสียภาษีเงินได้จากรายได้ที่ได้จากหลักทรัพย์ที่ลงทุน โดยลงทุนในพันธบัตรที่ได้รับยกเว้นภาษี หรือซื้อหลักทรัพย์ที่ไม่มีการจ่ายเงินปันผล แต่จะได้รายได้ในรูปกำไรจากการขายหลักทรัพย์ในอนาคต

ปัจจัยที่เป็นตัวกำหนดจุดมุ่งหมายของผู้ลงทุน

(1) อายุของผู้ลงทุน (The Age of the Investor) ผู้ลงทุนที่มีอายุน้อยหรือระหว่าง 25 - 40 ปี มักจะกล้าเสี่ยง และสนใจลงทุนในหลักทรัพย์ที่ก่อให้เกิดความมั่งคั่งแก่เงินลงทุน แต่ผู้ลงทุนที่มีอายุระหว่าง 40 - 50 ปี อาจสนใจลงทุนในหลักทรัพย์ที่ให้รายได้ประจำ ทั้งนี้อาจ

เนื่องมาจากภาระทางครอบครัว และผู้ลงทุนที่มีอายุมากกว่า 60 ปี ยิ่งพอใจลงทุนในหลักทรัพย์ที่มีรายได้แน่นอน

(2) การมีครอบครัวและความรับผิดชอบที่มีต่อครอบครัว (Marital Status and Family Responsibilities) ผู้ลงทุนที่มีครอบครัวแล้วต้องรับผิดชอบต่อความเป็นอยู่ของครอบครัว ทำให้เกิดความจำเป็นที่จะต้องลงทุนในหลักทรัพย์ที่มั่นคง ให้รายได้แน่นอน ส่วนคนโสดไม่มีภาระผูกพัน ย่อมลงทุนในหลักทรัพย์ที่มีความเสี่ยงได้

(3) สุขภาพของผู้ลงทุน (The Health of the Investor) ปัญหาเรื่องสุขภาพของผู้ลงทุน มีผลต่อการกำหนดนโยบายลงทุนของผู้ลงทุน ผู้ลงทุนที่มีสุขภาพไม่สมบูรณ์ย่อมต้องการรายได้ที่เกิดขึ้นในปัจจุบันมากกว่าหวังผลประโยชน์ที่จะเกิดในอนาคต

(4) นิสัยส่วนตัวของผู้ลงทุน (Personal Habit) ผู้ลงทุนที่มีนิสัยตระหนี่ อาจไม่มีความจำเป็นต้องใช้รายได้ที่รับจากการลงทุนในหลักทรัพย์ เขาอาจลงทุนในหลักทรัพย์ของธุรกิจที่มีการขยายตัวในอนาคตก็ได้ ในทางตรงกันข้าม ผู้ลงทุนที่ใช้จ่ายฟุ่มเฟือยย่อมต้องการรายได้ที่แน่นอนเพื่อมาจุนเจือรายจ่ายที่เกิดขึ้น

(5) ความสมัครใจในการลงทุน (Willingness to Accept Risks of Investment) ผู้ลงทุนบางคนอาจต้องการลงทุนในหลักทรัพย์ที่มีความเสี่ยง เนื่องจากได้เตรียมตัวเตรียมใจที่จะเผชิญกับความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้นในอนาคตแล้ว

(6) ความจำเป็นของผู้ลงทุน (Investor's Needs) อาจแตกต่างกัน บางคนอาจมีความจำเป็นด้านการเงิน บางคนอาจมีความจำเป็นในแง่ความรู้สึกและจิตใจ สิ่งสำคัญที่เร่งรัดให้เกิดการลงทุนก็คือตัวกำไร ซึ่งอาจเก็บสะสมไว้เพื่อใช้ในยามชรา

ทางเลือกในการลงทุน

ทางเลือกในการลงทุนนั้นมีอยู่หลายทาง ในที่นี้จะขอแบ่งเป็นทางเลือกใหญ่ๆ 2 ทาง ด้วยกัน คือ การลงทุนทางตรง กับการลงทุนทางอ้อม

(1) การลงทุนทางตรง คือ การลงทุนที่บุคคลหรือเจ้าของเงินลงทุนต้องทำการตัดสินใจลงทุนเอง ข้อมูลและคำแนะนำที่เขาได้จากบุคคลภายนอกนั้นเป็นเพียงแนวทางประกอบการตัดสินใจ แต่การตัดสินใจครั้งสุดท้ายเจ้าของทุนจะเป็นผู้ตัดสินใจเอง ทางเลือกของการลงทุนทางตรงนั้นแบ่งได้ 3 ลักษณะ คือ

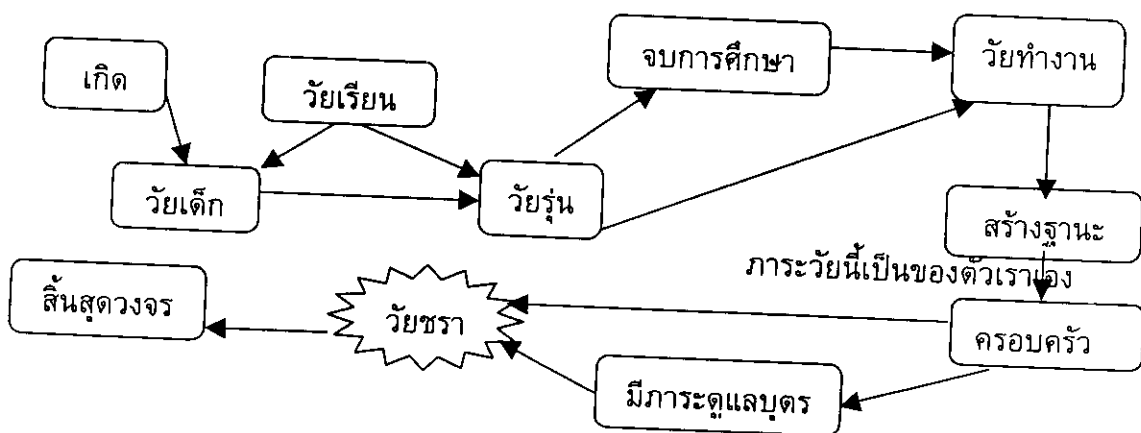
1) Fixed Principal Investment คือ การลงทุนในสินทรัพย์ที่รู้มูลค่าของเงินลงทุนที่จะได้รับคืน ณ วันสิ้นสุดสัญญา และผลประโยชน์ที่จะได้รับระหว่างช่วงเวลาลงทุนดังกล่าวเป็นการตอบแทนสินทรัพย์เหล่านี้ ได้แก่ ตัวเงินคลัง ตราสารพาณิชย์ (Commercial Paper) พันธบัตรรัฐบาล และพันธบัตรธุรกิจหรือหุ้นกู้

2) Variable Principal Securities คือ การลงทุนในหลักทรัพย์ที่ไม่ทราบมูลค่าที่จะได้รับคืนในอนาคตที่แน่นอน เนื่องจากหลักทรัพย์เหล่านี้ไม่มีอายุครบกำหนดไถ่ถอนที่แน่นอน ซึ่งได้แก่ หุ้นบุริมสิทธิ หุ้นสามัญ หลักทรัพย์ที่แปลงสภาพได้ และใบสำคัญแสดงสิทธิ เป็นต้น

3) Non Security Investment เป็นการลงทุนในสินทรัพย์ต่างๆ นอกเหนือจากที่กล่าวข้างต้น เช่น การลงทุนที่ดิน และอาคาร การรับจ้าง การซื้อสินค้าต่างๆ การลงทุนในธุรกิจที่เปิดกิจการใหม่ หรือธุรกิจที่กำลังขยายกิจการ แต่ยังไม่ได้ออกหลักทรัพย์ขายให้ประชาชนทั่วไป

(2) การลงทุนทางอ้อม คือ การลงทุนที่มีสถาบันอื่นกระทำการแทนเจ้าของเงินออม และตัดสินใจลงทุนแทนเจ้าของเงินด้วย เจ้าของเงินทุนไม่สามารถที่จะไปควบคุมการลงทุนของสถาบันเหล่านั้นได้ จะกระทำได้อีกก็เพียงแค่ ก่อนลงทุนต้องศึกษาถึงจุดมุ่งหมายในการลงทุนของสถาบันเหล่านั้น การลงทุนในลักษณะนี้ ได้แก่ การลงทุนในกองทุนต่างๆ เช่น กองทุนบำนาญ ซึ่งกองทุนบำนาญนี้จะไปลงทุนในพันธบัตรธุรกิจ พันธบัตรรัฐบาล และการรับจ้าง กองทุนที่บริหารกองทุนรวม เช่น กองทุนสิทธิประโยชน์ 1 และ 2 ฯลฯ ผู้ลงทุนอาจทำประกันชีวิตไว้กับบริษัทประกัน ค่าเบี้ยประกันที่ผู้ประกันจ่ายบางส่วนจะถูกนำไปลงทุนอีกต่อหนึ่งในรูปของพันธบัตรรัฐบาล พันธบัตรธุรกิจ หุ้นกู้ การรับจ้าง และการลงทุนในอสังหาริมทรัพย์ นอกจากนี้ ผู้ลงทุนอาจลงทุนในบริษัทลงทุน

วงจรชีวิตมนุษย์

ภาพที่ 2.2 วงจรชีวิตมนุษย์
ที่มา : สมาคมบริษัทจัดการลงทุน. 2546

ปัจจุบันคนไทยมีอายุขัยประมาณ 80 ปี โดยเฉลี่ย เมื่อแรกเกิดจนกระทั่งอายุประมาณ 20 ปี เป็นช่วงของการเรียนรู้ การช่วยเหลือตนเอง การสั่งสมประสบการณ์ การศึกษาหาความรู้ ในช่วงนี้ภาระค่าใช้จ่ายต่างๆ ส่วนมากตกอยู่กับคุณพ่อ คุณแม่หรือผู้ปกครอง ช่วงอายุ 21 - 60 ปี เป็นช่วงวัยทำงาน หารายได้ ก่อร่างสร้างตัว มีภาระค่าใช้จ่ายมากขึ้น ซึ่งเราจะเป็นผู้รับผิดชอบตัวเอง และเมื่ออายุ 61 ปี เป็นต้นไป เข้าสู่วัยชรา ต้องพ้นจากการทำงาน ไม่สามารถหารายได้จากการทำงานเป็นลูกจ้าง หรือรับราชการได้อีก ค่าตามมามากคือ แล้วใครจะเป็นผู้รับผิดชอบค่าใช้จ่ายของคนวัยนี้ ลูก หลาน สังคม รัฐบาลหรือตัวเอง

การสะสมเงินโดยวิธีการออมและการลงทุนเหมือนกันและแตกต่างกันอย่างไร

การออม คือ การเก็บสะสมเงินทีละเล็กละน้อยให้พอกพูนขึ้นเมื่อเวลาผ่านไป ซึ่งการออมส่วนใหญ่มักจะอยู่ในรูปของเงินฝากธนาคารและบริษัทเงินทุน โดยได้รับดอกเบี้ยเป็นผลตอบแทน

การลงทุน คือ การนำเงินที่เก็บสะสมไปสร้างผลตอบแทนที่สูงกว่าการออม โดยการลงทุนในพันธบัตร หรือ หลักทรัพย์ต่างๆ ซึ่งจะมีความเสี่ยงที่สูงขึ้น

ตารางที่ 2.1 การเปรียบเทียบระหว่างการออมและการลงทุน

	การออม	การลงทุน
วัตถุประสงค์	เป็นการสะสมเงินเพื่อให้พอกพูนในระยะสั้นเพื่อไว้ใช้จ่ายยามฉุกเฉิน	เป็นการสะสมเงินให้พอกพูนต่อเนื่องในระยะยาว
วิธีการสะสม	เงินฝากธนาคารและบริษัทเงินทุน	ลงทุนในพันธบัตร หุ้นกู้ หุ้น กองทุนรวม กองทุนสำรองเลี้ยงชีพ
ความเสี่ยง	ความเสี่ยงต่ำ (เนื่องจากรัฐบาลค้ำประกันเงินฝากทั้งต้นและดอกเบี้ยเต็มจำนวน)	มีความเสี่ยงมากน้อยตามประเภทและลักษณะของหลักทรัพย์ที่ลงทุน ในปัจจุบันถือว่ามีความเสี่ยงสูงกว่าการฝากเงิน
ผลตอบแทน	ดอกเบี้ย	ดอกเบี้ย เงินปันผล และ/หรือ ผลกำไรหรือขาดทุนจากการลงทุน
ข้อได้เปรียบ	มีสภาพคล่องสูง	ได้รับผลตอบแทนในระยะยาวสูงกว่า
ข้อเสียเปรียบ	ผลตอบแทนจากดอกเบี้ยเงินฝากต่ำ	มีโอกาสดูดทุนจากการลงทุนได้

ที่มา : สมาคมบริษัทจัดการลงทุน. 2546

การสะสมเงินเพื่อให้เพียงพอกับการใช้จ่ายตามวัตถุประสงค์ในอนาคต จำเป็นต้องมีการแบ่งสรรอย่างเหมาะสมทั้งการออมและการลงทุนควบคู่กันไป ในสัดส่วนที่สอดคล้องกับผลตอบแทนที่เราคาดหวังภายใต้ความเสี่ยงที่เรายอมรับได้ เพราะหากเราเน้นการออมเพียงวิธีเดียว อาจจะประสบปัญหาการรอกเงยของดอกเบี้ยต่ำกว่าเงินเฟ้อ หรือไม่เพียงพอกับค่าใช้จ่าย แต่ถ้าเราทุ่มเทเงินสะสมทั้งหมดกับการลงทุนก็อาจจะประสบกับภาวะขาดทุน หรือขาดสภาพคล่องเมื่อมีเหตุต้องใช้เงินยามฉุกเฉิน ดังนั้น การวางแผนสะสมเงินโดยให้มีการกระจายวิธีการและประเภทหลักทรัพย์จึงเป็นสิ่งจำเป็นและต้องดำเนินการโดยรอบคอบ หากเรามีความรู้ไม่มากนัก ก็ควรหารือกับผู้เชี่ยวชาญทางการเงิน ได้แก่ ที่ปรึกษาทางการเงิน ผู้วางแผนการลงทุน ผู้ทำหน้าที่ขาย

การทำงานของกองทุนรวม

ภาพที่ 2.3 การทำงานของกองทุนรวม

ที่มา : สำนักงานคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย, 2544

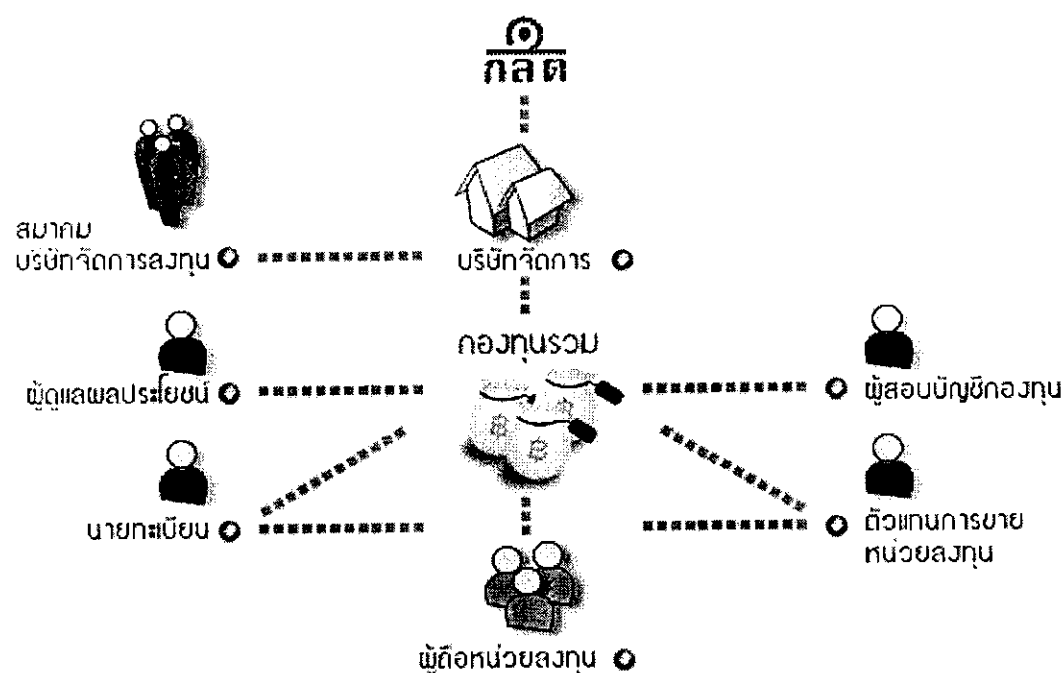
กองทุนรวม เป็นโครงการลงทุนที่จัดตั้งและบริหาร โดยบริษัทหลักทรัพย์จัดการกองทุนรวม มีวัตถุประสงค์ที่จะระดมเงินจากนักลงทุนทั่วไปหรือผู้มีเงินออม โดยการเสนอขายหน่วยลงทุน แล้วนำเงินไปลงทุนในหลักทรัพย์ต่างๆ ตามที่กำหนด เช่น หุ้น ตั๋วเงิน ตราสารหนี้ และตราสารเงินประเภทต่างๆ ที่กฎหมายอนุญาตให้ลงทุนได้ หน่วยลงทุนมีทั้งประเภทที่ขายหน่วยลงทุนคืนให้กองทุนรวมไม่ได้ หากโครงการยังไม่สิ้นสุดและประเภทที่ขายคืนให้กองทุนรวมได้ก่อนโครงการสิ้นสุด ส่วนบริษัทจัดการลงทุนจะได้รับผลตอบแทนในรูปค่าธรรมเนียมจากการจัดการกองทุนรวม เมื่อระดมทุนแล้วบริษัทจัดการจะจดทะเบียนกองทุนรวม เป็นนิติบุคคลแยกต่างหากจากบริษัทจัดการ การบริหารกองทุนรวมอยู่ในหลักเกณฑ์ที่กฎหมายอนุญาต ให้ลงทุนได้ภายใต้พระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. 2535 ประกาศและข้อกำหนด

ของคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ และสำนักงานคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์

กองทุนรวมดำเนินการภายใต้พระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ เน้นปกป้องสิทธิและประโยชน์ของผู้ลงทุนเป็นสำคัญ เช่น

- (1) ป้องกันมิให้บริษัทจัดการดำเนินการโดยไม่สุจริต
- (2) มีข้อมูลที่ครบถ้วนและโปร่งใส เพื่อประโยชน์ในการตัดสินใจลงทุนของผู้ลงทุน
- (3) ตัวแทนการขายหน่วยลงทุนต้องไม่โฆษณาหลอกลวงให้ผู้ลงทุนหลงผิด

องค์ประกอบสำคัญของกองทุนรวม

ภาพที่ 2.4 องค์ประกอบสำคัญของกองทุนรวม

ที่มา : สำนักงานคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย. 2545

ผู้ถือหน่วยลงทุน เป็นผู้ทรงสิทธิและผลประโยชน์ในทรัพย์สินสุทธิ (สินทรัพย์ทั้งหมดหักด้วยหนี้สินทั้งหมด) ของกองทุนรวม โดยคำนวณตามสัดส่วนของจำนวนของหน่วยลงทุนที่ถือไว้เป็นผู้แบกรับความเสี่ยงในการลงทุน ที่อาจเกิดขึ้นทั้งมวล

บริษัทจัดการ เป็นบริษัทหลักทรัพย์ที่ได้รับอนุญาตจากกระทรวงการคลังให้ดำเนินธุรกิจจัดการลงทุนจากผู้ลงทุน เพื่อจัดตั้งเป็นกองทุนรวมและลงทุนในหลักทรัพย์ตาม

นโยบาย การลงทุนที่จัดแจ้งไว้ในหนังสือชี้ชวนเสนอขายหน่วยลงทุน คู่มือขบวนการลงทุนให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ เช่น วิเคราะห์หลักทรัพย์ที่จะลงทุน เข้าซื้อขายหลักทรัพย์อย่างเหมาะสม บันทึกบัญชีกองทุนตามมาตรฐานบัญชีที่กำหนด คำนวณมูลค่าทรัพย์สินรายวันตามราคาตลาด

ผู้ดูแลผลประโยชน์ สถาบันการเงินส่วนใหญ่ได้แก่ ธนาคารพาณิชย์ มีคุณสมบัติตามที่สำนักงานคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์กำหนด หน้าที่สำคัญ ได้แก่ เก็บรักษาทรัพย์สิน ของกองทุนรวม ชำระราคาซื้อขายหลักทรัพย์ที่ลงทุนสอบถามความถูกต้องในการคำนวณมูลค่าทรัพย์สินสุทธิของกองทุนรวม รวมทั้งไม่มีส่วนเกี่ยวข้องทั้งทางตรงและทางอ้อมกับบริษัทจัดการเพื่อให้พิทักษ์ผลประโยชน์ผู้ถือหน่วยลงทุนอย่างสมบูรณ์

นายทะเบียน เป็นสถาบันการเงิน ได้แก่ ธนาคารพาณิชย์ที่มีคุณสมบัติตามที่คณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์กำหนด หน้าที่สำคัญ คือ จัดทำทะเบียนรายชื่อผู้ถือหน่วยลงทุน และสัดส่วนถือครองหน่วยลงทุน แจ้งสิทธิ และจัดจ่ายผลประโยชน์ อำนาจความสะดวกในการขายและรับซื้อคืนหน่วยลงทุน

ตัวแทนการขายหน่วยลงทุน สถาบันการเงินที่ทำหน้าที่เป็นตัวแทนของบริษัทจัดการในการขายและรับซื้อคืนหน่วยลงทุนกับผู้ลงทุนและผู้สนใจจะลงทุน โดยตัวแทนการขายหน่วยลงทุน ต้องมีคุณสมบัติตามที่คณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ประกาศกำหนด

สมาคมบริษัทจัดการกองทุนรวม เป็นสมาคมที่มีบริษัทจัดการลงทุนทุกบริษัทเป็นสมาชิกจดทะเบียนและดำเนินการภายใต้ พระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. 2535 โดยจะทำหน้าที่กำหนดกรอบของจรรยาบรรณให้สมาชิกปฏิบัติโดยเคร่งครัดกำหนดมาตรฐานปฏิบัติที่ดีในการจัดการลงทุนให้สมาชิกถือปฏิบัติโดยเคร่งครัด และพิจารณาลงโทษเมื่อสมาชิกฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตาม

สำนักงานคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ : กลต. เป็นหน่วยงานของภาครัฐที่ดั่งขึ้นภายใต้พระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. 2535 เพื่อทำหน้าที่วางนโยบาย ระเบียบ ข้อบังคับ เพื่อกำกับดูแลธุรกิจหลักทรัพย์และผู้เกี่ยวข้องทั้งหมด

ประเภทและนโยบายของกองทุนรวม

กองทุนรวมมีหลายประเภท ขึ้นกับเกณฑ์ในการแบ่ง โดยมีบริษัทจัดการเป็นผู้บริหารกองทุนรวมนั้นๆ เมื่อจำแนกประเภทของกองทุนรวมตามลักษณะการจำหน่าย และไถ่ถอนหน่วยลงทุนของกองทุนรวมที่บริษัทจัดการลงทุนจัดตั้งขึ้น สามารถจำแนกเป็น 2 ลักษณะ คือ

(1) กองทุนปิด หรือกองทุนไม่รับซื้อคืนหน่วยลงทุน เป็นกองทุนที่มีกำหนดระยะเวลาของการไถ่ถอนที่แน่นอน โดยการกำหนดอายุของกองทุนและไม่มีการไถ่ถอน หน่วยลงทุนก่อนถึงเวลาครบอายุของกองทุนนั้น

(2) กองทุนเปิด หรือกองทุนแบบรับซื้อคืนหน่วยลงทุน เป็นกองทุนที่ไม่มีการกำหนดอายุการไถ่ถอนคืน จำหน่ายหน่วยลงทุนเพิ่มเรื่อยๆ และรับซื้อคืนจากผู้ถือหน่วยลงทุนตลอดเวลาก่อนสิ้นอายุของกองทุน โดยผู้ลงทุนสามารถขายหน่วยลงทุนคืนให้แก่บริษัทจัดการลงทุน หรือตัวแทนของบริษัทจัดการลงทุน

นโยบายการลงทุนของกองทุนรวม

เมื่อใช้เกณฑ์ในลักษณะการลงทุนแบ่งประเภทของกองทุนจำแนกตามนโยบายบริหารการลงทุนตามประเภท หลักทรัพย์ สามารถจำแนกได้ดังนี้

กองทุนรวมตราสารทุน (Equity Fund)

กองทุนรวมตราสารทุน เป็นกองทุนรวมที่เน้นลงทุนในตราสารทุนโดยเฉลี่ยในรอบบัญชีไม่น้อยกว่า ร้อยละ 65 ของมูลค่าทรัพย์สินสุทธิของกองทุนรวม ซึ่งอาจจำแนกกองทุนรวมประเภทนี้เป็นประเภทย่อยตามลักษณะของหุ้นสามัญ ดังนี้

- (1) กองทุนที่เน้นการหารายได้จากเงินปันผล
- (2) กองทุนที่เน้นการลงทุนในหุ้นที่มีการเติบโตสูง
- (3) กองทุนที่เน้นลงทุนเฉพาะกลุ่ม

กองทุนรวมตราสารหนี้ (General Fixed Income Fund)

กองทุนรวมตราสารหนี้ เป็นกองทุนรวมที่จะต้องลงทุนใน ตราสารหนี้ เงินฝาก หรือหลักทรัพย์ หรือสินทรัพย์อื่น หรือหาดอกผลโดยวิธีอื่นตามที่สำนักงานคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์กำหนดหรือให้ความเห็นชอบให้กองทุนรวมประเภทนี้ลงทุนได้ กองทุนรวมตราสารหนี้แบ่งเป็น

- (1) กองทุนรวมตราสารหนี้ระยะยาว เป็นกองทุนรวมที่จะต้องลงทุน หรือมีไว้เฉพาะตราสารหนี้ เงินฝาก หรือหลักทรัพย์อื่น โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะดำรงกลุ่มหลักทรัพย์ลงทุนในขณะใดขณะหนึ่งมากกว่า 1 ปีขึ้นไป
- (2) กองทุนรวมตราสารหนี้ระยะสั้น เป็นกองทุนรวมที่จะต้องลงทุนหรือมีไว้เฉพาะตราสารหนี้หรือเงินฝาก หรือหลักทรัพย์อื่น โดยมีวัตถุประสงค์ดำรงกลุ่มหลักทรัพย์ลงทุนในขณะใดขณะหนึ่งไม่เกิน 1 ปี

(3) กองทุนรวมตลาดเงิน เป็นกองทุนรวมที่จะต้องลงทุนหรือมีไว้ซึ่งตราสารหนี้เงินฝาก หรือ หลักทรัพย์อื่น โดยจะลงทุนได้ก็ต่อเมื่อหลักทรัพย์นั้นครบกำหนดชำระคืนไม่เกิน 1 ปี นับตั้งแต่วันที่ลงทุน

(4) กองทุนรวมผสมแบบยืดหยุ่น เป็นกองทุนรวมที่จะต้องลงทุนในหรือมีไว้ซึ่งหลักทรัพย์อื่น ซึ่งขึ้นกับการตัดสินใจของผู้จัดการกองทุนรวมตามความเหมาะสมกับสภาพการณ์ในแต่ละขณะ

(5) กองทุนรวมใบสำคัญแสดงสิทธิ เป็นกองทุนรวมที่ลงทุนในหรือมีไว้ซึ่งใบสำคัญแสดงสิทธิที่จะซื้อหุ้น ใบสำคัญแสดงสิทธิที่จะซื้อหุ้นกู้ ใบสำคัญแสดงสิทธิที่จะซื้อหน่วยลงทุน ใบสำคัญแสดงสิทธิที่จะซื้อหุ้นเพิ่มทุน โดยเฉลี่ยในรอบปีบัญชีไม่น้อยกว่าร้อยละ 65 ของมูลค่าทรัพย์สินสุทธิของกองทุนรวม

ความเป็นมาของการจัดการกองทุน

1. กองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (Government Pension Fund)

เกิดจากการมติของคณะรัฐมนตรี ในปี พ.ศ. 2534 ได้ให้กระทรวงการคลังปรับปรุงระบบบำเหน็จบำนาญข้าราชการ ซึ่งกระทรวงการคลังได้แต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นมาชุดหนึ่งเพื่อศึกษาการจัดตั้งกองทุนบำเหน็จกลาง ซึ่งการศึกษาของคณะกรรมการดังกล่าวได้นำเอาข้อสังเกตของคณะรัฐมนตรี และข้อสังเกตจากผู้เชี่ยวชาญด้านการเงินระหว่างประเทศ มาพิจารณา และในที่สุดได้เสนอร่างพระราชบัญญัติกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (กบข.) ให้คณะรัฐมนตรีพิจารณา จนในที่สุดได้ตราเป็นพระราชบัญญัติกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. 2539 และประกาศใช้ในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ 27 กันยายน พ.ศ. 2539 โดยมี วัตถุประสงค์ เพื่อเป็นหลักประกันการจ่ายบำเหน็จบำนาญและให้ประโยชน์ตอบแทนการรับราชการแก่ข้าราชการเมื่อลาออกจากราชการ เพื่อส่งเสริมการออมของสมาชิก และเพื่อจัดสวัสดิการและสิทธิประโยชน์อื่นให้แก่สมาชิก โดยมีคณะกรรมการกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการทำหน้าที่กำหนดนโยบายและสั่งการในการบริหารกิจการของกองทุน

รูปแบบกองทุน

กบข. เป็นกองทุนระบบ Defined Contribution ซึ่งหมายความว่าผลประโยชน์ที่สมาชิกจะได้รับจากกองทุน ขึ้นอยู่กับจำนวนเงินที่สมาชิกจ่ายเข้ากองทุนและผลประโยชน์ที่เกิดจากการนำเงินของกองทุนไปลงทุน โดย กบข. มีขอบเขตบังคับใช้เฉพาะข้าราชการเท่านั้น โดยข้าราชการที่เริ่มเข้ารับราชการภายหลังวันที่ 27 มีนาคม พ.ศ. 2540 จะต้องสมัครเข้ากองทุนทุกคน ส่วนข้าราชการที่เข้ารับราชการก่อนหน้านั้น มีสิทธิเลือกที่จะขอรับบำเหน็จบำนาญตามระบบเดิม หรือเลือกสมัครเข้าเป็นสมาชิก กบข. ก็ได้

การส่งเงินสะสมเข้ากองทุน

ในการส่งเงินสะสมเข้ากองทุน สมาชิกต้องส่งเงินสะสมเข้ากองทุนในอัตรา ร้อยละ 3 ของเงินเดือน แล้วรัฐจ่ายสมทบให้อีกในอัตราเดียวกัน โดยส่วนราชการหักจากเงินเดือนที่สมาชิกผู้นั้นได้รับและส่งเข้ากองทุนในวันที่มีการจ่ายเงินเดือน

การรับเงินหรือผลประโยชน์จากกองทุน

เมื่อสิ้นสมาชิกภาพ (สมาชิกออกจากราชการ) หากเป็นสมาชิกที่ไม่มีสิทธิรับบำเหน็จบำนาญ สมาชิกจะได้รับเงินสะสม เงินสมทบ และผลประโยชน์ของเงินดังกล่าวจาก กบข. สำหรับสมาชิกที่มีสิทธิเลือก หากเป็นสมาชิกที่รับราชการก่อนวันที่ 27 มีนาคม พ.ศ. 2540 และเลือกรับบำนาญ จะมีสิทธิได้รับเงินประเดิม เงินสะสม เงินสมทบ เงินชดเชย และผลประโยชน์ของเงินดังกล่าวจาก กบข. ส่วนสมาชิกที่รับราชการหลังวันที่ 27 มีนาคม พ.ศ. 2540 และเลือกรับบำนาญ สมาชิกดังกล่าวจะไม่มีสิทธิได้รับเงินประเดิม สำหรับสมาชิกเลือกรับบำเหน็จ จะมีสิทธิได้รับเงินสะสม เงินสมทบ และผลประโยชน์ของเงินดังกล่าวจาก กบข.

สิทธิประโยชน์ทางภาษี

เงินสะสมที่สมาชิกส่งเข้า กบข. จะได้รับยกเว้นภาษี ทั้งนี้ เฉพาะส่วนที่ไม่เกิน 300,000 บาท ส่วนเงินหรือผลประโยชน์ใดๆ ที่สมาชิก กบข. ได้รับออกเมื่อสิ้นสมาชิกภาพด้วยเหตุสูงอายุ (กล่าวคือ ออกจากราชการเมื่ออายุครบ 60 ปี หรือลาออกเมื่ออายุครบ 55 ปี) จะได้รับยกเว้นภาษีทั้งจำนวน ในกรณีที่สิ้นสมาชิกภาพด้วยเหตุอื่นที่ไม่ใช่เหตุสูงอายุ หากมีระยะเวลาทำงานไม่น้อยกว่า 5 ปี มีสิทธิเลือกเสียภาษี โดยไม่ต้องนำไปรวมคำนวณกับเงินได้อื่นๆ โดยสามารถหักค่าใช้จ่ายได้ 7,000 บาทคูณจำนวนปีที่ทำงาน หักแล้วเหลือเท่าไร ให้หักค่าใช้จ่ายได้อีก 50% ของเงินที่เหลือ

2. กองทุนสำรองเลี้ยงชีพ (Provident Fund)

กองทุนสำรองเลี้ยงชีพ ในประเทศไทยเริ่มต้นในปี พ.ศ. 2526 เมื่อรัฐบาลมีมาตรการเร่งระดมเงินออมตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 5 โดยส่งเสริมให้บริษัทจำกัด ในภาคเอกชนจัดตั้งกองทุนสำรองเลี้ยงชีพให้แก่พนักงาน รัฐบาลจึงออกกฎกระทรวงฉบับที่ 162 (พ.ศ. 2526) ตามความในประมวลรัษฎากรว่าด้วยกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ กำหนดให้การจัดตั้งกองทุนสำรองเลี้ยงชีพต้องจดทะเบียนกับสำนักงานเศรษฐกิจการคลังกระทรวงการคลัง ในฐานะนายทะเบียนกองทุน และปฏิบัติตามหลักเกณฑ์โดยแยกเงินกองทุนออกจากบัญชีของบริษัท นายจ้าง โดยมีผู้บริหารกองทุนเป็นเอกเทศ เพื่อลงทุนหาผลประโยชน์ตามเกณฑ์ของกฎกระทรวง ซึ่งในปี พ.ศ. 2527 มีกองทุนสำรองเลี้ยงชีพจัดตั้งขึ้น 159 กองทุน มีมูลค่ากองทุน 561.78 ล้านบาท สมาชิกกองทุน 28,413 คน บริษัทนายจ้าง 154 ราย และบริษัทจัดการกองทุน

10 ราย ต่อมาได้มีการออกพระราชบัญญัติกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ พ.ศ. 2530 เพื่อให้กองทุนสำรองเลี้ยงชีพที่ได้รับการจดทะเบียนแล้วเป็นนิติบุคคลแยกจากบริษัทนายจ้าง

กองทุนสำรองเลี้ยงชีพเกิดขึ้นได้ด้วยความสมัครใจของนายจ้างและลูกจ้าง ซึ่งเป็นทางเลือกหนึ่งในการส่งเสริมการออมที่เน้นการออมแบบผูกพันระยะยาว คือ ค่อยๆ ออม ออม ไปเรื่อยๆ มีวัตถุประสงค์เพื่อเป็นหลักประกันให้ลูกจ้างอุ่นใจได้ว่าจะมีเงินก้อนไว้ใช้เมื่อเกษียณอายุ หรือเมื่อลาออกจากงาน หรือเมื่อเสียชีวิตแล้วยังตกทอดไปยังครอบครัวได้อีกด้วย เพราะเมื่อใดก็ตามที่ตัดสินใจที่จะออมเงินในกองทุนสำรองเลี้ยงชีพแล้ว จะไม่สามารถเบิกหรือถอนได้ตามใจชอบ ทั้งนี้เงินที่สะสมอยู่ในกองทุนนี้จะถูกนำไปบริหาร โดยนักลงทุนมืออาชีพที่เรียกว่า "บริษัทจัดการ" เพื่อให้เงินนั้นออกดอกออกผลเพิ่มพูนขึ้น และจะได้รับเงินที่ออมไว้ในกองทุนนี้คืนก็ต่อเมื่อพ้นสมาชิกภาพจากกองทุนแล้ว นอกจากนั้นแล้ว เงินที่จ่ายสะสมเข้าในกองทุนสำรองเลี้ยงชีพในแต่ละปี ก็ยังสามารถรับสิทธิประโยชน์ทางภาษีนำไปลดหย่อนได้อีกด้วย

ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2535 กระทรวงการคลังมีนโยบายที่จะส่งเสริมให้มีการจัดตั้งกองทุนสำรองเลี้ยงชีพเพิ่มมากขึ้น จึงได้ออก ใบอนุญาตจัดการกองทุนสำรองเลี้ยงชีพให้แก่บริษัทต่างๆ ทั้งที่เป็นบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ ธนาคารพาณิชย์ บริษัทประกันชีวิต และบริษัทหลักทรัพย์จัดการกองทุนรวม โดยในปี พ.ศ. 2540 มีบริษัทจัดการที่ได้รับใบอนุญาตจำนวนถึง 40 ราย แต่ด้วยวิกฤตการณ์ทางการเงินในปี พ.ศ. 2540 นั้นเองที่ทำให้มีการปิดสถาบันการเงินหลายแห่งในเวลาต่อมา บริษัทจัดการกองทุนสำรองเลี้ยงชีพจึงมีจำนวนลดลงเหลือเพียง 25 บริษัท ณ สิ้นปี พ.ศ. 2542

ในปี พ.ศ. 2542 กระทรวงการคลังมีนโยบายที่จะโอนงานการกำกับดูแลการจัดการกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ จากสำนักงานเศรษฐกิจการคลังไปยังสำนักงานคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ เพื่อให้ธุรกิจการจัดการกองทุนสำรองเลี้ยงชีพมีมาตรฐานเดียวกันกับธุรกิจจัดการกองทุนรวมและกองทุนส่วนบุคคล โดยบริษัทจัดการกองทุนสำรองเลี้ยงชีพจะต้องได้รับใบอนุญาตจัดการกองทุนส่วนบุคคล เพื่อการนี้จึงได้มีการแก้ไขพระราชบัญญัติกองทุนสำรองเลี้ยงชีพและพระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ ซึ่งได้ลงประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ 30 ธันวาคม พ.ศ. 2542 โดยมีผลใช้บังคับในวันที่ 30 มีนาคม พ.ศ. 2543 เป็นต้นมา

ปัจจุบัน ณ วันที่ 21 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2549 สมาคมบริษัทจัดการลงทุนมีบริษัทสมาชิกกลุ่มธุรกิจกองทุนสำรองเลี้ยงชีพทั้งสิ้น 20 บริษัท

3. กองทุนรวมเพื่อการเลี้ยงชีพ (Retirement Mutual Fund หรือที่เรียกว่า RMF)

กองทุนรวมเพื่อการเลี้ยงชีพ เป็นกองทุนรวมประเภทหนึ่งซึ่งมีวัตถุประสงค์ที่แตกต่างจากกองทุนรวมทั่วไป กล่าวคือ RMF เป็นเครื่องมือหนึ่งในการสะสมเงินไว้ใช้ในวัย

เกษียณโดยมีการสนับสนุนให้สิทธิประโยชน์ทางภาษีแก่ผู้ลงทุนเพื่อเป็นแรงจูงใจ RMF เหมาะกับคนทุกกลุ่มที่ต้องการออมเงินเพื่อวัยเกษียณ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง คนที่ยังไม่มีสวัสดิการออมเงินเพื่อวัยเกษียณมารองรับ หรือมีสวัสดิการดังกล่าว (เช่น กองทุนสำรองเลี้ยงชีพ หรือ กบข.) แต่ยังมีกำลังออมมากกว่านั้น

นโยบายการลงทุนของ RMF

มีให้เลือกหลากหลายเหมือนกองทุนรวมทั่วไป ตั้งแต่กองทุนที่มีระดับความเสี่ยงต่ำ เน้นลงทุนในตราสารหนี้ เช่น พันธบัตร กองทุนที่มีระดับความเสี่ยงปานกลาง ที่อาจผสมผสานระหว่างการลงทุนในตราสารหนี้และตราสารทุน ไปจนถึงกองทุนที่มีระดับความเสี่ยงสูง เน้นลงทุนในตราสารทุน เช่น หุ้น ใบสำคัญแสดงสิทธิการซื้อหุ้น (Warrant)

ข้อแตกต่างของ RMF จากกองทุนรวมทั่ว ๆ ไป ดังนี้

- (1) หากลงทุนครบตามเงื่อนไขจะได้รับสิทธิประโยชน์ทางภาษี
- (2) ไม่สามารถโอน จำน่า หรือนำหน่วยลงทุนไปเป็นหลักประกันได้
- (3) ไม่มีการจ่ายเงินปันผล

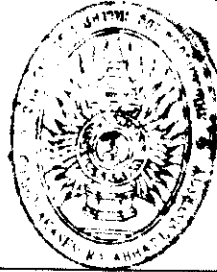
เงื่อนไขการลงทุนของ RMF เพื่อให้ได้รับสิทธิประโยชน์ทางภาษี มีดังนี้

- (1) สะสมเงินอย่างต่อเนื่องโดยซื้อหน่วยลงทุนของ RMF ไม่น้อยกว่าปีละ 1 ครั้ง
- (2) ลงทุนขั้นต่ำ 3% ของเงินได้ในแต่ละปีหรือ 5,000 บาท (แล้วแต่ว่าจำนวนใดจะต่ำกว่า)
- (3) ไม่ระงับการซื้อหน่วยลงทุนเกินกว่า 1 ปีติดต่อกัน (ยกเว้นปีใดที่ไม่มีเงินได้ก็ไม่ต้องลงทุน เนื่องจาก 3% ของเงินได้ 0 บาท เท่ากับ 0 บาท)
- (4) การขายคืนหน่วยลงทุนทำได้เมื่อผู้ลงทุนอายุไม่ต่ำกว่า 55 ปี และลงทุนมาแล้วไม่น้อยกว่า 5 ปี สะสมเงินอย่างต่อเนื่องโดยซื้อหน่วยลงทุนของ RMF ไม่น้อยกว่าปีละ 1 ครั้ง

สิทธิประโยชน์ทางภาษีของ RMF

หากปฏิบัติตามเงื่อนไขการลงทุน ผู้ลงทุนใน RMF จะได้รับสิทธิประโยชน์ทางภาษีถึง 2 ทางด้วยกัน คือ

ทางที่ 1 เงินซื้อหน่วยลงทุนใน RMF จะได้รับยกเว้นภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาตามที่จ่ายจริง สูงสุดไม่เกิน 15% ของเงินได้ในแต่ละปี โดยเมื่อนับรวมกับเงินสะสมเข้ากองทุนสำรองเลี้ยงชีพ หรือกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (กบข.) แล้ว ต้องไม่เกิน 300,000 บาท

$$FVD / RMF + RMF (\leq 15\% \text{ ของเงินได้}) \leq 300,000 \text{ บาท}$$

ภาพที่ 2.5 การคำนวณเงินได้ในแต่ละปี ที่ได้รับยกเว้นภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา
ที่มา : <http://www.sec.or.th/th/educate/manage/rmf/invplan/aboutrmf.shtml>

ทางที่ 2 กำไรจากการขายคืนหน่วยลงทุน (Capital Gain) ไม่ต้องเสียภาษีเงินได้ หากลงทุนมาแล้วไม่น้อยกว่า 5 ปี

ลักษณะการผิดเงื่อนไขการลงทุนของ RMF มีดังนี้

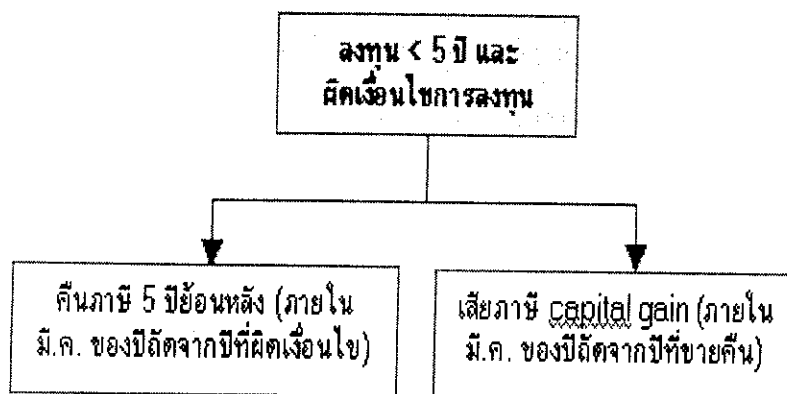
- (1) ระยะเวลาซื้อหน่วยลงทุนเกินกว่า 1 ปีติดต่อกัน หรือ
- (2) ลงทุนขั้นต่ำไม่เป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ หรือ
- (3) ขายคืนหน่วยลงทุนก่อนที่ผู้ลงทุนจะอายุครบ 55 ปี หรือ
- (4) ขายคืนหน่วยลงทุนก่อนที่จะมีการลงทุนครบ 5 ปี

ทั้งนี้ หากเป็นไปตามข้อใดข้อหนึ่ง ก็ถือว่าผิดเงื่อนไขการลงทุนแล้ว ยกเว้นกรณีที่ผู้ลงทุนเสียชีวิตหรือทุพพลภาพ ทำให้ไม่สามารถปฏิบัติตามเงื่อนไขดังกล่าว จะไม่ถือว่าผิดเงื่อนไขการลงทุน เมื่อการผิดเงื่อนไขการลงทุนแล้ว ผู้ลงทุนจะไม่ได้รับสิทธิประโยชน์ทางภาษีอีกต่อไปและต้องดำเนินการ ดังนี้

- (1) กรณีที่ลงทุนไม่ถึง 5 ปี และมีการผิดเงื่อนไข

1) ต้องคืนเงินภาษีที่ได้รับยกเว้นไปในช่วง 5 ปีย้อนหลัง (นับตามปีปฏิทิน)

2) เมื่อขายคืนหน่วยลงทุน ต้องจ่ายภาษีของกำไรส่วนเกินทุน (Capital Gain) โดยนำกำไรที่ได้รับจากการขายคืนไปรวมเป็นเงินได้ของปีที่ขายคืนเพื่อเสียภาษีเงินได้ ซึ่งในทางปฏิบัติเมื่อผู้ลงทุนขายคืน บริษัทหลักทรัพย์จัดการกองทุนรวมจะหักภาษี ณ ที่จ่าย 3% ของกำไรส่วนเกินทุนไว้ก่อน และเมื่อผู้ลงทุนไปยื่นแบบเสียภาษีเงินได้ ก็จะคำนวณอีกครั้งว่าจะต้องจ่ายเงินภาษีเพิ่มอีก หรือไม่ อย่างไร

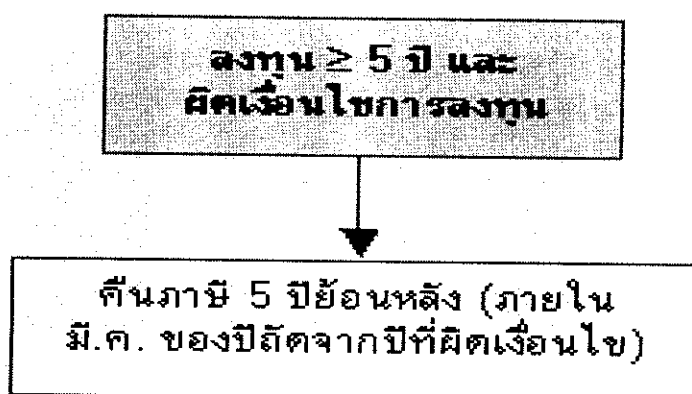

ภาพที่ 2.6 กรณีที่ลงทุนไม่ถึง 5 ปี และมีการมีกำไร

ที่มา : <http://www.sec.or.th/th/educate/manage/rmf/invplan/aboutrmf.shtml>

(2) กรณีที่ลงทุนตั้งแต่ 5 ปีขึ้นไป และมีการมีกำไร

1) ต้องคืนเงินภาษีที่ได้รับยกเว้นไปในช่วง 5 ปีย้อนหลัง (นับตามปี
ปฏิทิน)

ภาพที่ 2.7 กรณีที่ลงทุนตั้งแต่ 5 ปีขึ้นไป และมีการมีกำไร

ที่มา : <http://www.sec.or.th/th/educate/manage/rmf/invplan/aboutrmf.shtml>

การชำระภาษีตาม 1 และ 2 ต้องชำระภายในเดือนมีนาคมของปีถัดจากปีที่คิด
เงินไขและ/หรือ ขายคืนหน่วยลงทุน

4. กองทุนรวมหุ้นระยะยาว (Long Term Equity Fund)

กองทุนรวมหุ้นระยะยาว เป็นกองทุนรวมที่เน้นลงทุนในหุ้น โดยรัฐบาล ภายใต้การผลักดันของสำนักงานคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ แห่งประเทศไทย สนับสนุนให้จัดตั้งขึ้น เพื่อเพิ่มสัดส่วนผู้ลงทุนสถาบัน (ซึ่งก็คือ กองทุนรวม) ที่จะลงทุนระยะยาวในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย การเพิ่มผู้ลงทุนดังกล่าว จะช่วยให้ตลาดทุนไทยมีเสถียรภาพมากขึ้น ทั้งนี้ ผู้ลงทุนในกองทุนรวมหุ้นระยะยาว ที่เป็นบุคคลธรรมดาจะได้รับสิทธิประโยชน์ทางภาษีเพื่อเป็นแรงจูงใจในการลงทุน ดังรายละเอียดประกาศอธิบดีกรมสรรพากรปรากฏตามภาคผนวก ข ซึ่งจะได้รับยกเว้นไม่ต้องนำมาคำนวณภาษีเงินได้ สำหรับเงินได้เท่าที่จ่ายเป็นค่าซื้อหน่วยลงทุนในกองทุนรวมหุ้นระยะยาว ไม่เกิน 15% ของเงินได้พึงประเมินที่ได้รับในปีภาษีนั้น เฉพาะส่วนที่ไม่เกิน 300,000 บาท กองทุน LTF เหมาะกับคนทุกกลุ่มที่ต้องการลงทุนในหุ้นระยะยาว แต่อาจไม่มีความชำนาญเกี่ยวกับการลงทุนในหุ้น หรือไม่มีเวลา จึงลงทุนผ่านกองทุนรวม ทั้งนี้ ผู้ลงทุนจะต้องเข้าใจและยอมรับความเสี่ยงจากการลงทุน และเงื่อนไขเกี่ยวกับระยะเวลาในการลงทุนได้ นั่นก็คือ ลงทุนแล้วถือหน่วยลงทุนไว้ไม่น้อยกว่า 5 ปี

ประเภทเงินได้ที่จะได้รับสิทธิประโยชน์ทางภาษี

- (1) เงินได้เนื่องจากการจ้างแรงงาน เช่น เงินเดือน ค่าจ้าง เบี้ยเลี้ยง โบนัส เบี้ยหวัดบำเหน็จ บำนาญ : มาตรา 40 (1)
- (2) เงินได้จากหน้าที่หรือตำแหน่งงานที่ทำหรือจากการรับทำงานให้ไม่ว่าจะเป็นค่าธรรม เนียม ค่านายหน้า ค่าส่วนลด เงินอุดหนุนในงานที่ทำ เบี้ยประชุม มาตรา : 40 (2)
- (3) เงินได้จากวิชาชีพอิสระ คือ วิชากฎหมาย การประกอบโรคศิลปะ วิศวกรรมสถาปัตยกรรม การบัญชี ประณีตศิลปกรรม หรือวิชาชีพอิสระอื่น ซึ่งจะได้มีพระราชกฤษฎีกากำหนดชนิดไว้ : มาตรา 40 (6)
- (4) เงินได้จากการรับเหมาที่ผู้รับเหมาต้องลงทุน ด้วยการจัดหาสัมภาระในส่วนสำคัญนอกจากเครื่องมือ : มาตรา 40 (7)
- (5) เงินได้จากธุรกิจ การพาณิชย์ การเกษตร การอุตสาหกรรม การขนส่ง มาตรา 40 (8)
- (6) เงินได้จากค่าลิขสิทธิ์ที่มีได้รับโอนมาทางมรดก

ข้อดีของกองทุนรวมหุ้นระยะยาว : LTF

- (1) ผู้ลงทุนได้รับสิทธิประโยชน์ทางภาษีในปีที่ลงทุน
- (2) ผู้ลงทุนที่ออมใน LTF สามารถมีเงินออม เพื่อเป็นหลักประกันแก่ตนเองหรือครอบครัว เมื่อพ้นวัยทำงาน โดยได้รับสิทธิประโยชน์ทางภาษียกเว้นทั้งจำนวน
- (3) ผู้ลงทุนสามารถเลือกลงทุนในกองทุน LTF ที่มีนโยบายการลงทุนที่เหมาะสมกับตน

(4) เมื่อมีความจำเป็นต้องใช้เงิน สามารถขายคืนหน่วยลงทุนได้ โดยไม่คิดเงื่อนไขเมื่อถือมาเป็นเวลา 5 ปีปฏิทิน โดยไม่จำเป็นต้องรออนุมัติ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการออม

สุทธิย์ พิบูลทิพย์ (2538) ได้ทำการศึกษาการออมของครัวเรือน ในสถาบันการเงินไทยซึ่งได้ศึกษาถึง ลักษณะ แนวโน้ม และปัจจัยที่กำหนดการออมของครัวเรือนในสถาบันการเงินในประเทศไทย เพื่อนำเสนอมาตรการที่เหมาะสมในการเร่งระดมเงินออมภายในประเทศ ผลการศึกษาพบว่า ครัวเรือนเป็นหน่วยเศรษฐกิจที่มีสัดส่วนการออมสูงที่สุดในโครงการสร้างการออมของประเทศ ปริมาณการออมของครัวเรือนมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นในสัดส่วนที่ลดลง ส่วนลักษณะการออมของครัวเรือนจะแตกต่างกันไปขึ้นอยู่กับสถาบันการเงิน และบริการต่างๆ ผลการศึกษาแนวโน้มการออมของครัวเรือนจะแตกต่างกันไปขึ้นอยู่กับสถาบันการเงินต่างๆ พบว่า ปริมาณการออมของครัวเรือนในสถาบันการเงินทุกแห่งเพิ่มขึ้น โดยเฉพาะในธนาคารอาคารสงเคราะห์ สหกรณ์ออมทรัพย์ และธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร ผลการศึกษาด้วยวิธีการทางสถิติโดยการสร้างสมการถดถอยเชิงซ้อนพบว่า รายได้ของครัวเรือนที่แท้จริง อัตราผลตอบแทนที่แท้จริงของการออม และจำนวนสาขาของสถาบันการเงินมีอิทธิพลทางบวกกับการออมของครัวเรือนที่แท้จริง

สนธยา นริศศิริกุล (2535) ได้ศึกษาวิเคราะห์การออมภาคครัวเรือนไทย โดยศึกษาปัจจัยที่กำหนดพฤติกรรมการออมของครัวเรือนไทยจากการสอบถาม 560 ครัวเรือนพบว่า การออมในรูปแบบสินทรัพย์ทางการเงินจะคำนึงถึงความปลอดภัย และผลตอบแทนจากการออม ส่วนการออมในรูปแบบเงินฝากกับสถาบันการเงิน เกิดจากความพอใจด้านการบริการต่างๆ และความเสี่ยงที่อาจจะเกิดขึ้น สำหรับเหตุผลในการออมนอกสถาบันการเงินนั้น มีสาเหตุมาจากผลตอบแทน ซึ่งได้รับมากกว่าการออมในสถาบันการเงิน ทางด้านจุดมุ่งหมายในการออมกับสถาบันการเงิน ส่วนมากต้องการออมไว้เพื่อเป็นทุนการศึกษา การรักษาพยาบาล เพื่อใช้ยามชรา และเพื่อซื้ออสังหาริมทรัพย์ สำหรับการวิเคราะห์ทางสถิติ ทางด้านปัจจัยที่กำหนดการออมภาคครัวเรือนที่มีนัยสำคัญ คือ รายได้ต่อหัวจากแรงงาน อัตราผลตอบแทนที่คาดว่าจะได้รับสินทรัพย์ทางการเงิน และสินทรัพย์ถาวรสุทธิ

ปวิตรา เบญจกุล (2531) ทำการศึกษาถึงผลของการออม และภาษีอากรที่มีต่อการขยายตัวทางเศรษฐกิจของประเทศไทยพบว่า การสะสมทุนเป็นปัจจัยสำคัญ ของการขยายตัวทางเศรษฐกิจการสะสมทุนทางทรัพยากรภายในประเทศได้จากการเพิ่มขึ้นของปริมาณเงินออม ซึ่งหากมีการออมภายในประเทศเพิ่มขึ้น จะส่งผลโดยตรงต่อการลงทุน ทำให้การลงทุนขยายตัว

สูงตามไปด้วย และในขณะเดียวกันการเก็บภาษีอากร กลับทำให้การลงทุนลดลงทั้งนี้เนื่องจากเงินที่ใช้หมุนเวียนในระบบถูกเก็บไปอยู่ในมือของรัฐบาลในรูปของการจัดเก็บภาษี แต่อย่างไรก็ตามการออมภายในประเทศนั้นได้ทำการศึกษาโดยแบ่งออกเป็น การออมโดยสมัครใจ และการออมโดยไม่สมัครใจ การออมโดยสมัครใจ ได้แก่ การออมซึ่งเกิดจากการลดการบริโภค โดยไม่สมัครใจ ซึ่งได้แก่ ภาษีอากรทุกรูปแบบที่จัดเก็บโดยรัฐบาล

เตือนจิต สาริบุตร (2529) กล่าวว่าปริมาณการออมส่วนบุคคลขึ้นอยู่กับปัจจัย ต่อไปนี้ การสร้างนิสัยให้ประหยัดอดออม หมายถึง อดในสิ่งที่ควรอด ออมในสิ่งที่ควรออม รายได้ที่แท้จริง หมายถึง รายได้เมื่อเปรียบเทียบกับระดับราคาสินค้า ถ้ารายได้ที่เป็นตัวเงินเท่าเดิมแต่ราคาสินค้าแพงขึ้น รายได้ที่แท้จริงก็จะลดลง ความสะดวกในการออม หากมีบริการอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ก็จะเป็นสิ่งจูงใจให้มีผู้ออมเงินมากขึ้น

นริศ ชัยสูตร (2527) ได้ทำการศึกษาถึงการออม ซึ่งจากการศึกษาพบว่า การศึกษาของครัวเรือนในฐานะตัวแทนทัศนคติซึ่งอาจจะมีผลต่อการออมได้ทั้งทางบวกและทางลบระดับการศึกษาของกลุ่มครัวเรือนจะช่วยเสริมสร้างหรือปลูกฝังทัศนคติของครัวเรือน ให้มีวินัยในการใช้จ่ายก่อให้เกิดการประหยัดในการใช้จ่ายรวม ทำให้ครัวเรือนออมได้มากขึ้น ในอีกทางหนึ่ง ระดับการศึกษาของครัวเรือนอาจจะสร้างทัศนคติให้ครัวเรือนออมได้มากขึ้น ในอีกทางหนึ่ง ระดับการศึกษาของครัวเรือนอาจจะสร้างทัศนคติให้ครัวเรือนนั้นไม่มีความจำเป็นต้องออมมากนักเพราะมีความมั่นคงในอาชีพการทำงานมากกว่ากลุ่มที่มีศึกษาน้อยกว่า

สุจิตรา บัวใบ (2526) ได้ศึกษาพฤติกรรมกรรมการออมของครัวเรือน ในเขตเมืองและเขตชนบทของประเทศไทย ผลการศึกษาสรุปได้ว่า ครัวเรือนส่วนใหญ่มีสัดส่วนการออมในรูปของการถือสินทรัพย์ทางการเงิน ในระบบต่อสินทรัพย์ทางการเงินรวมสูงกว่าสินทรัพย์ทางการเงินนอกระบบ ทั้งนี้ยกเว้นในเขตชนบทของกรุงเทพมหานคร และ 3 จังหวัดรอบนอกที่มีสัดส่วนการถือสินทรัพย์ทางการเงินนอกระบบสูงกว่าในระบบ ซึ่งรูปแบบสินทรัพย์ทางการเงินในระบบที่อยู่ในความนิยม ได้แก่ เงินฝากธนาคารพาณิชย์ กรมธรรม์ประกันชีวิต เงินฝากธนาคารออมสิน และสลากออมสิน โดยการออมนั้นมี วัตถุประสงค์ที่สำคัญ คือ เพื่อไว้ใช้จ่ายยามชราและเจ็บป่วย เพื่อการศึกษาและป้องกันการสูญหาย ส่วนอุปสรรคที่ไม่ทำการออมกับสถาบันการเงินนั้น ได้แก่ รายได้ต่ำ

งานวิจัยที่เกี่ยวกับกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ

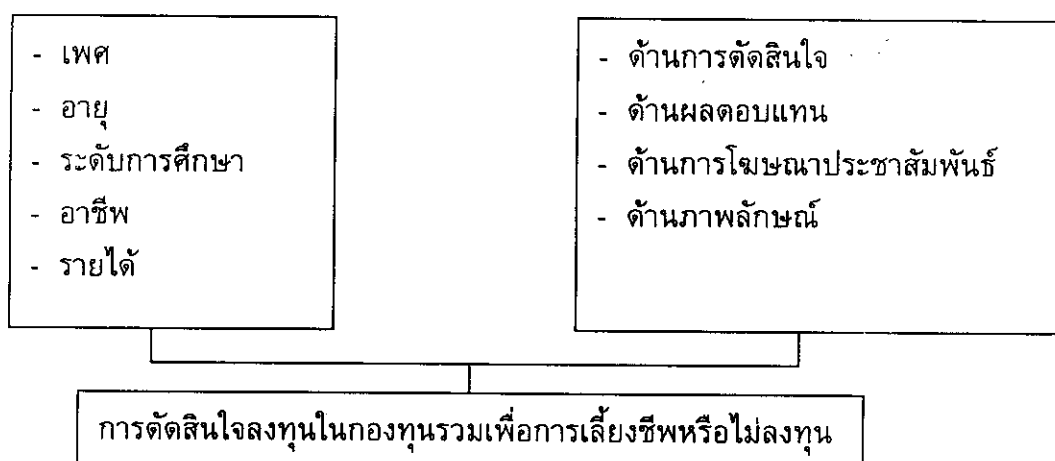
ดารณี สว่างรุ่งรัมย์ (2545) ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่ออัตราการออมกับกองทุนสำรองเลี้ยงชีพของพนักงานรัฐวิสาหกิจ กรณีศึกษา บริษัท การบินไทย จำกัด (มหาชน) ในช่วง พ.ศ. 2537 ถึง พ.ศ. 2543 โดยใช้แบบสอบถามแก่สมาชิกของกองทุนสำรองเลี้ยงชีพของพนักงานบริษัท การบินไทย จำกัด (มหาชน) จำนวน 400 คน เพื่อนำข้อมูลแจกแจงความถี่เป็นคำร้อยละ

และใช้ค่าสถิติโคสแควร์ ในการทดสอบความสัมพันธ์ของระดับอัตราการออมกับกองทุนสำรองเลี้ยงชีพของพนักงานกับปัจจัยด้านเศรษฐกิจ และปัจจัยด้านสังคม ผลการศึกษา พบว่า ปัจจัยทางเศรษฐกิจ ได้แก่ รายได้ และสิทธิประโยชน์ที่ได้รับจากกองทุน ปัจจัยด้านสังคม ได้แก่ อายุ อายุการทำงาน ตำแหน่งงาน สถานภาพสมรส ระดับการศึกษา การได้รับข่าวสารจากกองทุน และความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับกองทุน มีความสัมพันธ์กับอัตราการออมกับกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ

จากงานศึกษาของดารณี (2545) ได้นำเอาปัจจัยด้านเศรษฐกิจ ได้แก่ สิทธิประโยชน์ที่ได้จากกองทุนทั้งในส่วนของผลตอบแทนและสิทธิประโยชน์ทางภาษี และปัจจัยด้านสังคม ได้แก่ ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับกองทุน มาเป็นแนวทางในการศึกษาครั้งนี้

ลักษณะทางประชากรศาสตร์

ทัศนคติที่มีต่อกองทุนรวมเพื่อการเลี้ยงชีพ

ภาพที่ 2.8 การตัดสินใจลงทุนในกองทุนรวมเพื่อการเลี้ยงชีพหรือไม่ลงทุน

งานวิจัยเกี่ยวกับกองทุนรวม

ชวลิต ทองสุจริตกุล (2543) ศึกษาเรื่อง การวิเคราะห์ เปรียบเทียบอัตราผลตอบแทนและความเสี่ยงของกองทุนรวมที่ลงทุนในตราสารทุน และกองทุนรวมที่ลงทุนในตราสารหนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อทำการวิเคราะห์ เปรียบเทียบอัตราผลตอบแทนและความเสี่ยงของกองทุนรวมที่ลงทุนในตราสารทุนและกองทุนรวมที่ลงทุนในตราสารหนี้ โดยใช้ข้อมูลสถิติภูมิที่รวบรวมจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อมาหาอัตราการเปลี่ยนแปลงของมูลค่าสินทรัพย์สุทธิต่อหน่วย โดยใช้ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เพื่อหาความเสี่ยงและใช้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพื่อหาอัตราผลตอบแทนต่อหน่วยความเสี่ยง โดยทำการศึกษาในช่วงปี พ.ศ. 2540 - พ.ศ. 2542 ผลการศึกษาพบว่า กองทุนรวมที่ลงทุนในตราสารทุน ให้อัตราผลตอบแทนและความเสี่ยงที่มากกว่ากองทุนรวม

ที่ลงทุนในตราสารหนี้ ซึ่งเป็นไปตามทฤษฎีการเงินถ้าลงทุนมีความเสี่ยงสูงผลตอบแทนที่ได้รับก็จะสูงตามไปด้วย (High Risk High Return) แต่กองทุนที่ลงทุนในตราสารหนี้ให้อัตราผลตอบแทนเมื่อเปรียบเทียบกับเป็นสัดส่วนต่อความเสี่ยงที่มากกว่ากองทุนรวมที่ลงทุนในตราสารทุน จากการศึกษาเรื่องนี้ได้นำแนวคิดเรื่องการเปรียบเทียบกองทุนรวม ที่มีแนวนโยบายในการลงทุนที่แตกต่างกัน มาใช้ในกรณีศึกษา เพื่อศึกษาว่ากองทุนรวมที่มีนโยบายในการลงทุน แต่ละแบบ มีอัตราผลตอบแทนและความเสี่ยงเป็นอย่างไร

มนรัตน์ โพธิ์วิจิตร (2539) ได้ศึกษาเรื่องอัตราผลตอบแทนและความเสี่ยง จากการลงทุนในกองทุนรวมในประเทศไทย และประสิทธิภาพการบริหารหลักทรัพย์ของกองทุน โดยใช้ข้อมูลราคาและมูลค่าทรัพย์สินสุทธิของกองทุนเป็นรายเดือน ในช่วงเดือนมกราคม พ.ศ. 2535 ถึงเดือนธันวาคม พ.ศ. 2538 จากกองทุนปิดในประเทศจำนวน 15 กองทุน มาคำนวณหาอัตราผลตอบแทนและความเสี่ยงของกองทุน โดยใช้ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ แล้วนำผลที่ได้ไปเปรียบเทียบกับความเสี่ยงและอัตราผลตอบแทนของตลาด และประยุกต์ใช้แบบจำลอง Sharpe's และ Treynor's Portfolio Performance Measure วัดประสิทธิภาพการบริหารหลักทรัพย์ของกองทุน โดยพิจารณาถึงความสัมพันธ์ระหว่างความเสี่ยงและอัตราผลตอบแทนจากการลงทุน ผลการศึกษาอัตราผลตอบแทนและความเสี่ยงพบว่า อัตราผลตอบแทนจากการลงทุนในหน่วยลงทุนของกองทุน มีค่าเฉลี่ยอยู่ในเกณฑ์ที่สูงกว่าการลงทุนในสินทรัพย์ที่ปราศจากความเสี่ยง และการลงทุนในหลักทรัพย์ของตลาด แต่ความเสี่ยงรวมของกองทุนมีค่าอยู่ในเกณฑ์ที่ค่อนข้างสูงเมื่อเทียบกับตลาด ผลการวัดประสิทธิภาพการบริหารหลักทรัพย์ของกองทุน พบว่า กองทุนมีค่าดัชนี Sharpe's โดยเฉลี่ยเท่ากับ 0.15 สูงกว่าค่าดัชนี Sharpe's ของตลาดซึ่งเท่ากับ 0.09 แสดงว่า ต่อหนึ่งหน่วยความเสี่ยงรวม กองทุนมีความสามารถในการบริหารหลักทรัพย์ โดยมีผลตอบแทนชดเชยความเสี่ยงสูงกว่าผลตอบแทนชดเชยความเสี่ยงของตลาด เช่นเดียวกับค่าดัชนี Treynor's กองทุนมีค่าดัชนี Treynor's โดยเฉลี่ยเท่ากับ 1.49 มากกว่าค่าดัชนี Treynor's ของตลาดซึ่งเท่ากับ 0.82 แสดงว่า ต่อหนึ่งหน่วยความเสี่ยงที่เป็นระบบ กองทุนมีความสามารถในการบริหารหลักทรัพย์ โดยมีผลตอบแทนชดเชยความเสี่ยงสูงกว่าผลตอบแทนชดเชยความเสี่ยงของตลาด

จากการที่ผู้ศึกษาได้ทบทวนงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการออมและการลงทุนข้างต้น พบว่า งานวิจัยส่วนใหญ่เป็นการศึกษาด้านผลตอบแทน และจุดมุ่งหมายจากการออมและการลงทุน งานวิจัยบางส่วนศึกษาถึงภาพลักษณ์ของบริษัท ซึ่งล้วนแล้วเป็นปัจจัยที่มีส่วนสำคัญ ต่อการตัดสินใจในการออมและการลงทุน ผู้ศึกษาได้เทียบเคียงงานวิจัยที่ได้ศึกษามา และเล็งเห็นว่าทัศนคติในด้านต่างๆ ที่มีผลต่อการออมและการลงทุนเป็นส่วนสำคัญที่ทำให้ผู้ศึกษาทราบถึงทัศนคติตลอดจนความรู้สึกรักของคณวิทย์ทำงานที่มีต่อการลงทุนในกองทุนรวม ซึ่งสามารถนำผลของการศึกษาไปประยุกต์ เพื่อกระตุ้นให้เกิดการออมและการลงทุนมากขึ้น รวมไปถึงบริหารจัดการ

กองทุนรวมสามารถนำข้อสรุปไปใช้ในการวางแผนธุรกิจ เพื่อตอบสนองความต้องการของลูกค้าให้มากขึ้นได้ จึงเป็นสาเหตุให้ผู้ศึกษาเลือกทำการศึกษาถึงทัศนคติ อันประกอบไปด้วย ทัศนคติด้านการตัดสินใจในการลงทุน จุดมุ่งหมายในการลงทุน ความพอใจด้านผลตอบแทน ตลอดจนภาพลักษณ์ของบริษัทจัดการกองทุนรวม